

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Rodda_Emily-Deltora_1_02-Jezero_prokleti.pdb

PDB Name: Roddaova Emily-Deltora I-2-Jeze
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

EMILY RODDAOVÁ
DELTORA
JEZERO PROKLETÍ

Předchozí vyprávění...

Šestnáctiletý Lief se vydal hledat sedm ztracených drahokamů Kouzelného pásu, aby splnil slib, který dal kdysi jeho otec. Jedině Kouzelný pás může zachránit království Deltora před krutou nadvládou Pána stínů, který vpadl do země jen pár měsíců před Liefovým narozením a s pomocí kouzel a hroživých Šedých strážců zotročil její lid.

Drahokamy — ametyst, topas, diamant, rubín, opál, lazurit a elbait — byly ukradeny, aby Pánovi stínů nic nebránilo v napadení Deltory. Ted leží ukryté na temných a děsivých místech království. Jedině když budou vráceny do Kouzelného pásu Deltory, je možné najít právoplatného následníka trůnu a ukončit hrůzovládu Pána stínů.

Lief se vydal na cestu s dalším společníkem — Bardou, bývalým palácovým strážcem. Během jejich prvního dobrodružství se k nim přidala Jasmína, nebojácná dívka Liefova věku, která žila o samotě ve strašlivých Lesích hrůzovlády.

Trojice poutníků objevila v Lesích podivuhodné léčivé síly nektaru Lilií života. Také našli první ze ztracených drahokamů — zlatý topas, symbol věrnosti, který umožňuje živým vstoupit do kontaktu se světem duchů a dokáže i další věci, o nichž zatím nevědí.

A teď čtěte dál...

1. MOST

Lief, Barda a Jasmína šli jasným, svěžím ránem. Obloha byla bez mráčku. Slunce probleskovalo mezi stromy a vrhalo flíčky zlatavého světla na pěšinu, po níž se vydali. Temné děsy Lesů hrůzovlády už byly daleko za nimi.

V takový krásný den, pomyslel si Lief, který kráčel pár kroků za Bardou, by bylo snadné uvěřit, že je v Deltoře všechno v pořádku. Daleko od hlučného, zničeného města Del, daleko od ostražitých Šedých strážců i od utrpení lidí žijících v hladu a strachu by člověk skoro mohl zapomenout, že zemi vládne Pán stínů.

Byl by to ovšem holý nerozum na něco takového zapomenout. I když je krajina překrásná, všude na cestě k Jezeru prokletí číhá nebezpečí.

Lief letmo pohlédl za sebe a setkal se s Jasmíninými očima. Ona touhle cestou jít nechtěla. Protestovala proti tomu ze všech sil.

Ted šla zlehka a potichu jako vždycky, ale tělo měla napjaté a rty pevně sevřené do úzké čárky. Toho rána si svázala dlouhé vlasy proužkem látky, který utrhl ze svých obnošených šatů. Bez nespoutaných hnědých kudrlin, které jí obvykle lemovaly tvář, vypadal její obličej drobný a bledý a zelené oči se najednou zdály obrovské.

Malé chlupaté zvířátko, jemuž říkala Filli, jí sedělo na rameni a nervózně štěbetalo. Havran Krej neobratně poletoval mezi stromy nedaleko ní, jako by se mu nechtělo držet se při zemi ani letět příliš napřed.

V té chvíli si Lief uvědomil, jaký mají ti tři strach.

Vždyť Jasmína byla v Lesích tak statečná, pomyslel si udiveně, a rychle se otočil zpátky. Riskovala svůj život, aby nás zachránila. Tahle část Deltory bude bezpochyby nebezpečná. Jenže pod vládou Pána stínů není bezpečno nikde. Co je na tomhle místě tak zvláštního? Je tu snad něco, o čem nám neřekla?

Vzpomněl si na hádku, k níž došlo, když se rozhodovali, jakou cestou z Lesů hrůzovlády půjdou.

„To je šílenství — jít přímo na sever!“ prohlašovala tehdy neústupně Jasmína a v očích jí blýskalo. „Vládne tam čarodějka Thegan.“

„Tohle bývalo její území odjakživa, Jasmíno,“ podotkl trpělivě Barda. „Přesto tudy prošla už řada pocestných, kteří přežili a vyprávěli o tom.“

„Jenže teď je Thegan desetkrát mocnější než kdykoli předtím!“ zvolala Jasmína. „Zlo má rádo zlo. S Pánem stínů její síla vzrostla, takže je teď plná pýchy a zloby. Jestli půjdeme severní částí, jsme ztraceni!“

Lief s Bardou se na sebe podívali. Oba byli rádi, že se Jasmína rozhodla opustit Lesy hrůzovlády a vydala se s nimi pátrat po ztracených drahokamech z Kouzelného pásu. Jenom díky ní v Lesích nezahynuli. Díky ní je teď první kámen, zlatý topas, zasazený v Pásu, který nosí Lief ukrytý pod košili. Věděli, že její schopnosti jim velmi pomůžou při hledání

zbývajících šesti drahokamů.

Ale Jasmína žila příliš dlouho o samotě, kde se nemusela ohlížet na nikoho dalšího. Nebyla zvyklá řídit se plány druhých a bez obav mluvila otevřeně o svých pocitech. Až nyní si Lief poněkud rozmrzele uvědomoval, že přijdou chvíle, kdy z ní bude tvrdohlavý, vzpurný společník.

„Víme jistě, že jeden z drahokamů je ukrytý v Jezeře prokletí, Jasmíno,“ odsekl jí. „Proto tam musíme jít.“

Jasmína vztekla dupla. „Samozřejmě!“ křičela. „Ale proto ještě nemusíme jít celou cestu přes Theganino území. Proč jsi takový paličák, Lief? Jezero leží na okraji Theganiny země. Kdybychom její území obešli velkým obloukem a dostali se k Jezeru od jihu, nemusí si nás až do poslední chvíle vůbec všimnout.“

„To bychom museli jít přes Osminské kopce, což by bylo pětkrát delší,“ zabručel Barda, ještě než stačil Lief odpovědět.

„A kdo ví, jaká nebezpečí se můžou v těch kopcích skrývat? Ne. Já si myslím, že bychom měli pokračovat podle původního plánu.“

„Já taky,“ souhlasil Lief. „Takže je to dva proti jednomu.“

„Není!“ přela se Jasmína. „Krej a Filli hlasují se mnou.“

„Krej a Filli nemají hlasovací právo,“ zavrčel Barda, který už ztratil trpělivost. „Jasmíno — buď půjdeš s námi, nebo se vrať do Lesů. Je to na tobě.“

S tím vykročil a Lief šel hned za ním. Jasmína je po delším váhání pomalu následovala. Mračila se však a každým dnem byla vážnější a zamlklejší.

Lief byl tak zabraný do svých myšlenek, že málem vrazil do Bardy, který se v zatáčce cesty nečekaně zastavil. Začal se omlouvat, ale Barda mu dal znamení, aby zmlkl, a ukázal před sebe.

Stromy lemovaná pěšina tady končila a přímo před nimi se rozevírala obrovská propast. Její holé skalnaté stěny se ve slunci růžově leskly. Nad děsivou trhlinou se pohupoval úzký most z provazů a prken. A před mostem stál ohromný muž tmavé pleti se zlatými očima, který v ruce držel hrozivě zakřivený meč.

Propast se jako rozštělená rána v zemi táhla na obě strany, kam jen oko dohlédlo. Proháněl se v ní vítr, který vydával slabý, nepříjemný zvuk, a ohromní hnědí ptáci s široce roztaženými křídly se v ní vznášeli jako papíroví draci.

Bylo jasné, že přes propast existuje jediná cesta. Po provazovém mostě. Most ale hlídal ten zlatoooký obr. Stál bez hnutí a upřeně se díval před sebe.

2. TŘI HÁDANKY

Lief stál strnule na kraji cesty a srdce mu bušilo jako o závod, když se ze zatáčky vynořila Jasmína. Slyšel, jak sebou trhla, jakmile spatřila, co je před nimi. Zlatoooký obr si jich už dávno všiml, ale ani se nepohnul. Stál a čekal. Měl na sobě jen bederní roušku, přesto se ale ve studeném větru netřásl zimou. Stál tak nehybně, že vypadal jako socha. Bylo patrné pouze to, že dýchá.

„Je začarovaný,“ zašeptala Jasmína a Krej vydal tichý sten.

Opatrně vykročili kupředu. Muž je mlčky pozoroval. Když však konečně stanuli před ním, na samotném okraji děsivé průrvy, varovně pozdvihl svůj meč.

„Chtěli bychom přejít, příteli,“ pravil Barda. „Ustup stranou.“

„Musíte uhodnout moji hádanku,“ odpověděl muž hlubokým, chraplavým hlasem. „Pokud odpovíte správně, smíte projít. Pokud odpovíte špatně, budu vás muset zabít.“

„Na čí rozkaz?“ zeptala se nebojácně Jasmína.

„Na rozkaz čarodějky Thegan,“ zahřímá obr. Při vyslovení toho jména jako by mu naskočila husí kůže. „Kdysi jsem se ji pokusil oklamat, abych zachránil přítele před smrtí. Za to musím střežit tento most, dokud pravda a lež nebudou jedno.“ Jednoho po druhém si je prohlédl. „Kdo přijímá mou výzvu?“

„Já,“ řekla Jasmína, setřásla Bardovu ruku, která ji chtěla zadržet, a udělala krok vpřed.

Z tváře jí zmizel vystrašený pohled. Místo něj se objevil výraz, který Lief v ten moment nedokázal pojmenovat. Teprve po chvíli si s překvapením uvědomil, že je to soucit.

„Výborně.“ Ohromný muž pohlédl ke svým nohám, kde v prachu ležela řada klacíků.

„Z osmi udělej dva, ale nesmíš ani jeden z nich odebrat,“ zamručel.

Liefovi se sevřel žaludek.

„To není poctivá otázka,“ vykřikl Barda. „Nejsme kouzelníci!“

„Položil jsem otázku,“ odvětil obr. „Čekám odpověď.“

Jasmína zírala na větvičky. Najednou se sklonila a začala je přesouvat. Nebylo jí vidět přes rameno, ale když se znovu postavila, Lief zalapal po dechu. Na zemi stále leželo osm klacíků, ale teď mohli číst:

„Výborně,“ řekl muž stále stejným tónem hlasu. „Můžeš přejít.“

Ukročil stranou a Jasmína vstoupila na most. Když však Lief a Barda chtěli vykročit za ní, obr jim zastoupil cestu.

„Přejít může jen ten, kdo uhodl moji hádanku,“ řekl pevně.

Jasmína se otočila a pozorovala je. Krej se jí s roztaženými černými křídly vznášel nad hlavou. Most se nebezpečně houpal.

„Jdi!“ zavolal Barda. „Přijďme za tebou.“

Jasmína slabě kývla, otočila se zpátky a začala kráčet přes rozhoupaný most tak přirozeně, jako by to byla větev v Lesích hrůzovlády.

„Ty jsi promluvil, a proto je další otázka pro tebe,“ otočil se obr se zlatýma očima k Bardovi. „Tak tedy: žebrák to má a

vlastně nemá, boháč to nepotřebuje a vlastně to mít nemůže. Co je to?“

Chvilí bylo ticho. Barda přemýšlel a pak mu došlo, že podobnou kdysi slyšel. Odpověď zněla ‚nic‘. Žebrák nemá nic, ale zároveň to, co má, je nic. A boháč nic nepotřebuje, ale také nemůže NIC mít — kdyby jeho majetek byl nic, nemohl by být boháč.

„Nic,“ odpověděl tedy klidně.

„Správně,“ kývl obr. „Můžeš jít.“ A ustoupil mu stranou.

„Chci počkat, dokud můj přítel nezodpoví svou otázku,“ řekl Barda, aniž by se pohnul. „Pak přejdeme přes most společně.“

„To není dovoleno,“ odmítl obr jeho návrh. Mohutné svaly na pažích se mu napnuly, jak sevřel zahnutý meč.

„Jdi, Barda,“ zašeptal Lief. Mrazilo ho v zádech, ale byl si jistý, že hádanku uhodne, i kdyby byla sebetěžší. Jasmína s Bardou to také zvládli a on se toho za svůj život naučil mnohem víc než oni dva dohromady.

Barda se zamračil, ale dál se nepřel. Lief sledoval, jak vstoupil na most, pevně se přidržoval provazového zábradlí a pomalu kráčet na druhou stranu. Lano pod jeho vahou vrzalo. Ohromní ptáci se kolem něj ve větru vznášeli. Hluboko pod nimi se třeptala úzká řeka vlnící se mezi vysokými útesy jako had. Barda se však raději dolů nedíval.

„Tady je má třetí hádanka,“ zachrčel zlatooký obr, když znovu zaujal své místo. Je dlouhá, proto ti ji řeknu dvakrát, aby to bylo spravedlivé. Dobře poslouvej.“

Lief pozorně naslouchal obrově, který začal recitovat říkanku:

Svou nejmilejší pochoutku,
Když Thegan slastně polyká,
Má kolem sebe všechny děti,
Její rodina je veliká:
Hot, Tot, Jin, Jod,
Fí, Flai, Zan, Zod,
Pik, Snik, Lun, Lod,
A strašlivý Ichabod.
Každé z nich má v hrsti — ropuchu
Tu hledí proti srsti — dva červi
A navíc:
Na každém tom červovi
Párek blešek si hoví
Celkem je tam tvorů živých —
Přežije ten, kdo to ví.

Lief se skoro rozesmál úlevou. Kolik nekonečných hodin strávil takovým počítáním pod pozorným dohledem své matky! Tohle pro něj bude hračka!

Klekl si na zem, a zatímco obr říkanku opakoval, pozorně počítal a prstem zapisoval čísla do prachu.

Theganiných dětí bylo celkem třináct. Plus třináct ropuch. Plus dvacet šest červů. Plus padesát dva blech. To dělá... sto čtyři. Lief si součet dvakrát zkontroloval a otevřel ústa, aby promluvil. Vtom se zděšeně zarazil, právě včas, aby si uvědomil, že málem udělal chybu. Úplně zapomněl připočítat samotnou Thegan!

Zalupal po dechu, ještě vydešený z toho, co se mohlo stát, a postavil se na nohy.

„Sto pět,“ vydechl s úlevou.

„Odpověděl jsi špatně,“ konstatoval obr chladně a v podivných očích jako by mu zajiskřilo. Jeho ruka se vymrštila a železným stiskem sevřela Liefovi rameno.

Lief na něj nevěřícně zíral a cítil, jak se mu v panice rozpalují tváře. „Ale — součet je správný!“ zajíkal se. „Děti, ropuchy, červi a blechy — a samotná Thegan — to je přesně sto pět!“

„To ano,“ řekl obr. „Ale zapomněl jsi na Theganino oblíbené jídlo. Havrana, spolknutého zaživa. Ten byl v jeskyni také, ještě živý v jejím břiše. Správná odpověď je sto šest.“

Pozvedl svůj zahnutý meč. „Odpověděl jsi špatně,“ opakoval. „Připrav se na smrt.“

3. PRAVDA A LEŽ

Lief se marně snažil vymanit z obrova sevření. „To nebyla poctivá hádanka!“ křičel. „Podvedl jsi mě! Jak bych mohl vědět, co Thegan ráda jí?“

„Co víš, nebo nevíš, to není moje starost,“ rozhodl strážce mostu. Zdvihl meč ještě výš, až byla jeho zahnutá čepel ve výšce Liefova krku.

„Ne!“ vykřikl Lief. „Počkej!“ Ve svém zoufalství dokázal myslet jenom na Kouzelný pás Deltory a topas, který je do něj zasazený. Jestli hned něco neudělá, zlatooký obr Pás určitě objeví, jen co ho zabije. Odepne mu ho — a možná ho dá Thegan. A Deltora už navždy zůstane pod nadvládou Pána stínů.

Musím hodit Pás dolů ze skály, blesko mu hlavou. A musím se ujistit, že to Barda a Jasmína uvidí. Pak ještě budou mít šanci Pás najít. Kdybych ho tak mohl zdržet, než se mi to podaří...

„Jsi šejdíř a podvodník!“ vykřikl, a jeho ruce se pod košili zatím snažily nahmatat sponu Pásu. „Nedivím se, že jsi odsouzený hlídat tenhle most, dokud pravda a lež nebudou jedno!“

Přesně jak doufal, obr zaváhal. Zlaté oči mu zaplály hněvem.

„Své utrpení si nezasloužím,“ spustil na Lief. „Thegan mi čistě ze zlomyslnosti vzala svobodu a zaklela mě, abych

musel zůstat připoutaný k tomuto kousku země. Když tě tak zajímá pravda a lež, můžeme si zahrát ještě jednu hru.“ Liefovy prsty, šmátrající po Pásu, se zastavily. Ale jiskřička naděje, která mu zahořela v srdci, pohasla s dalšími slovy jeho protivníka.

„Zahrajeme si hru, která rozhodne, jak zemřeš,“ řekl obr. „Můžeš říci jen jednu jedinou větu. Pokud to, co řekneš, bude pravda, uškrtím tě holýma rukama. Pokud řekneš lež, setnu ti hlavu.“

Lief svěsil hlavu a předstíral, že přemýšlí nad odpovědí, zatímco jeho prsty dál tajně zápolily se zapínáním Pásu. Spona byla ztuhlá a nešla rozepnout. Rukou se dotkl topasu — který tak těžko získali, a pokud si nepospíší, taky ho brzo ztratí.

„Čekám,“ řekl strážce mostu. „Co řekneš?“

Pravdivý výrok, nebo nepravdivý? Je lepší být popraven, nebo uškrcen? Nejlepší by bylo, kdybych se vyhnul obojímu, pomyslel si chmurně Lief. A vtom, jako blesk z čistého nebe, dostal ten nejúžasnější nápad.

Směle pohlédl na nedočkavého obra. „Setneš mi hlavu,“ prohlásil neohroženě.

Obr zaváhal.

„Nuže?“ zvolal Lief. „Neslyšel jsi můj výrok? Je pravdivý, nebo nepravdivý?“

Věděl, že jeho protivník na to nebude mít odpověď. Protože pokud by tvrzení bylo pravdivé, musel by ho obr uškrtit, a tím by pravdu změnil v lež. A kdyby byl výrok nepravdivý, obr by mu měl setnout hlavu, čímž by z nepravdivého výroku učinil pravdivý.

Zatímco se podívoval, jak v té panice dokázal vymyslet něco takového, vysoká postava před ním si najednou hluboce povzddechla. Lief vyvalil oči a vykřikl leknutím. Obrovo tělo se začalo třást, rozpouštět a měnit tvar.

Z kůže mu vyrazilo hnědé peří. Nohy se mu zkracovaly a chodidla roztahovala, až se proměnila v pařáty. Mohutné paže i ramena se začaly rozpouštět a přetvářet v ohromná křídla. Zahnutý meč se změnil v ostrý, skobovitý zobák.

Během pár okamžiků byl obr pryč a na jeho místě stál na skále obrovský, vznešený pták se zlatými očima. S vítězoslavným křikem roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu, kde se přidal k ostatním ptákům plachtícím ve větrných proudech.

Za to mě odsoudila hlídat tento most, dokud pravda a lež nebudou jedno.

Lief na něj hleděl, celý roztřesený. Tomu, co se právě stalo, nemohl skoro ani uvěřit. Strážce mostu kdysi býval ptákem, než ho Thegan zaklela do lidské podoby. Byl její zlobou připoutaný k zemi stejně spolehlivě, jako kdyby byl spoutaný řetězy.

A Liefova chytrá odpověď ukončila jeho zakletí. Chtěl si jen zachránit život a přitom nevědomky zrušil kletbu. Pták byl konečně volný.

Tok jeho myšlenek přerušil podivný hluk. Pohlédl na most a se zděšením zjistil, že jediná cesta na druhou stranu propasti se začíná hroutit. Bez rozmyšlení skočil na most, chytil se oběma rukama provazového zábradlí a utíkal přes hrozivou trhlinu tak rychle jako nikdy v životě.

Viděl před sebou Bardu a Jasmínu, jak stojí na okraji propasti a zoufale mávají rukama. Slyšel, jak na něho křičí ze všech sil. Za ním rachotila prkynka, která vyklouzávala z provazů a padala hluboko dolů do řeky pod ním.

Brzy se začnou rozpadat i lana. Tím si byl jistý. Už teď povolovala. Most se prohýbal a při běhu se nepříjemně houpal.

Myslel jen na to, že musí běžet ještě rychleji. Ale byl sotva v půli mostu a rychlejší už být nedovedl. Teď už se vyvlékala i prkna pod jeho nohama. Klopýtl, spadl, ale spálenýma rukama dál pevně svíral provaz. Visel ve vzduchu a neměl se čeho zachytit. A když tak visel a bezmocně se pohupoval ve větru, začala se postupně vysmekávat prkénka před ním — jeho poslední naděje na záchranu, až se úplně uvolnila a padala dolů do řeky.

S námahou začal kousek po kousku ručkovat po prověšených lanech, která byla tím jediným, co z mostu zbylo. Snažil se nemyslet na to, co je pod ním a co by se stalo, kdyby se neudržel.

Je to jenom hra, kterou hrajeme s kamarády v Del, dodával si odvahy a pokoušel se zapomenout na neuvěřitelnou bolest v zápěstích. Kousek pod nohama mám blátivý příkop. Kamarádi se na mě dívají a budou se mi smát, jestli spadnu. Musím vydržet — levá ruka, pravá ruka...

Pak ucítil škubnutí a došlo mu, že se lana utrhla z okraje propasti za ním. Okamžitě začal padat a řít se přímo proti holé, tvrdé skále před sebou. Během pár vteřin sebou praštil o skálu a jeho kosti se roztříštily na tisíc kousků. Slyšel svůj vlastní výkřik a volání Bardy a Jasmíny a všechno se to rozeznělo ozvěnou. Pak zavřel oči...

Vtom se pod něj sneslo něco obrovského a nepříjemný pád skončil. Lief ucítil na tváři i po těle hebké teplo. Něco ho neslo výš — a výš — a mávání mohutných křídel bylo najednou hlasitější než vítr.

Chytily ho nedočkavé ruce a on se svalil do prachu. Konečně na pevné zemi. Zvonilo mu v uších. Slyšel nadšené výkřiky a rozesmáté hlasy, které přicházely jakoby z dálky. Když ale otevřel oči, uviděl Bardu a Jasmínu, jak se nad ním sklánějí a dovádějí radostí a úlevou.

Posadil se, ale byl zesláblý a točila se mu hlava, takže se musel přidržovat země. Jeho pohled se setkal se zlatými očima velkého ptáka, který by bez něj byl stále připoutaný k zemi a musel by střežit most.

Vrátil jsi mi život, jako by ty oči říkaly. Teď ti já vracím tvůj. Dluh je vyrovnán. Než stačil cokoli říct, Pták krátce kývl hlavou, roztáhl křídla a vznesl se.

Lief se díval, jak se znovu připojil ke svým druhům a krouživě se s nimi za hlasitého skřehotání vzdaloval průrvou pryč, až se mu nakonec ztratil z dohledu.

„Ty jsi věděla, že je to pták,“ řekl Lief později Jasmíně, když zvolna pokračovali v cestě. Ačkoli se stále cítil slabý a všechno ho bolelo, odmítl dál odpočívat. Nemohl se na skály ani podívat, proto se chtěl co nejrychleji dostat pryč.

Jasmína přikývla a pohlédla na Kreje, který se jí usadil na rameni vedle Filiho. „Cítila jsem to,“ vysvětlovala. „Lítostí se mi sevřelo srdce, když jsem viděla bolest a touhu v jeho očích.“

„Asi prožíval velká muka,“ zabručel Barda. „Ale byl by nás zabil, o tom není pochyb.“

Dívka se zamračila. „On za to nemohl. Byl zakletý a musel vykonávat vůli Thegan. Ona — je zrůda.“
Oči jí potměněly odporem. A když si Lief vzpomněl na říkanku, která ho málem stála život, všechno pochopil. Počkal, než Barda kousek poodejde, a pak znovu promluvil.
„Ty se nebojíš Thegan kvůli sobě, máš strach o Kreje,“ řekl tiše. „Je to tak?“
„Ano,“ špitla s pohledem upřeným před sebe. „Kdysi dávno jí unikl jenom o vlasek, a tak uprchl do Lesů hrůzovlády. Nebyl tehdy doma v hnízdě, když mu vzala celou jeho rodinu. Takže je na tom svým způsobem stejně jako já. Taký jsem byla ještě malá, když mi Šedí strážci odvěkli rodiče.“
Sevěla rty. „Krej a já jsme spolu už spoustu let. Ale myslím, že nastal čas se rozloučit. Vedu ho do nebezpečí. Možná tam na něj čeká hrozná smrt, které se bojí víc než čehokoli jiného. To bych nesnesla.“
Krej slabounce zaskřehotal a ona k němu pozvedla ruku, aby se jí mohl usadit na zápěstí.
„Vím, že chceš jít se mnou, Kreji,“ promluvila k němu smutně. „Ale já ne. Už jsme o tom mluvili. Teď už jsem pevně rozhodnutá. Prosím, vrať se domů do Lesů. Jestli zůstanu naživu, vrátím se pro tebe. A jestli ne, alespoň ty budeš v bezpečí.“
Zastavila se, zvedla předloktí do vzduchu a lehce jim zatřásla. „Leť!“ nařídila mu. „Vrať se domů!“
Krej mával křídly, aby udržel rovnováhu, ale neodletěl a nesouhlasně zakrákal.
„Leť!“ křičela Jasmína. Hrubě trhla rukou a setřásla Kreje ze zápěstí. Vzněl se do vzduchu, ještě jednou nad nimi zakroužil a odletěl.
Jasmína skousla ret a kráčela dál, aniž by se ohlédla, zatímco Filli jí nešťastně štěbetal na rameni.
Lief by jí rád řekl něco povzbudivého, ale nenacházel vhodná slova.
Vstoupili do lesa a pokračovali po úzké pěšině ve stínu stromů.
„Thegan nenávidí všechno, co je krásné, živé a volné,“ řekla nakonec Jasmína, když přišli na palouk, kde rostly trsy jasně zeleného kapradí a nad hlavami se jim klenuly dlouhé větve stromů. „Zdejší ptáci říkají, že na břehu kolem Jezera prokletí kdysi bývalo město jménem D'Or — překrásné jako zahrada, se zlatými věžemi, šťastnými lidmi a svěžími květinami a stromy. Teď je to mrtvé, smutné místo.“
Ukázala rukou kolem sebe. „A mrtvé bude i tohle všechno tady, až Thegan a její děti naplní svoje ďábelské plány.“
Pak mezi nimi znovu zavládlo ticho. A v tom tichu zaslechli šešest stromů kolem palouku.
Jasmína najednou ztuhla. „Nepřátelé!“ sykla. „Nepřátelé se blíží!“
Lief nic neslyšel, ale už dávno věděl, že se nevyplácí brát Jasmínina varování na lehkou váhu. Stromy ve zdejších lese neznala, přesto ale rozuměla jejich šepotu.
Vyběhl kupředu a chytil Bardu za ruku. Ten se zastavil a překvapeně se rozhlédl kolem sebe.
Jasmína zbledla. „Šedí strážci,“ zašeptala. „Celý oddíl. A jdou sem.“

4. ZÁCHRANA

Všichni tři se schovali do koruny stromu. Po zkušenostech z Lesů hrůzovlády jim připadalo přirozené skrývat se nad zemí. Když vylezli co nejvýš, dupot pochodujícího oddílu začal postupně doléhat i k jejich uším. Našli si bezpečné, pohodlné místo, kde se mohli dobře držet. Dupot silil. Zahaleni do Liefova pláště a navíc zakryti hustou klenbou z listů pozorovali, jak šedě oděné postavy napochodovaly na paseku.
Tiše seděli přitisknutí k větvím. Doufali, že to bude trvat jenom chvilku, než Strážci pod nimi projdou. Ale když viděli, že muži pod nimi zastavují, skládají zbraně a uléhají na zem, jejich naděje pohasla.
Oddíl si zřejmě vybral paseku pro svůj odpočinek. Tři společníci si vyměnili zoufalé pohledy. Taková smůla! Teď se nebudou moci ani hnout — možná celé hodiny.
Na paseku přicházeli stále další a další Strážci. Za chvíli se prostranství hemžilo šedými uniformami a všude se rozléhaly drsné hlasy. Nakonec se objevila i poslední část oddílu, jehož dupot byl doprovázen cinkotem řetězů.
Strážci bezpochyby vedli vězně.
Lief natahoval krk, aby se podíval. Zajatec vypadal úplně jinak než kdokoli, s kým se kdy setkal. Byl velmi malý, měl vrásčitou šedou kůži, hubené ruce a nohy, malá černá očka jako knoflíky a na temeni hlavy mu trčel chomáč zrzavých vlasů. Kolem krku měl těsný kožený obojek, na kterém visel kovový kroužek, používaný patrně k uchycení řetězu nebo provazu. Vypadal velice vyčerpaně a řetězy, které ho tížily na zápěstích a kotnících, mu zanechaly hluboké stopy v kůži.
„Zajali Ralada,“ vydechl Barda, který kousek popolezl, aby lépe viděl.
„Kdo je to Ralad?“ zeptal se zvědavě Lief. Měl dojem, že to jméno už někde slyšel nebo četl, ale nemohl si vzpomenout kde.
„Raladové jsou národ stavitelů. Těšili se přízni Adina a všech králů a královen Deltory za dávných časů,“ odpověděl mu Barda šepem. Jejich stavby jsou proslulé svou pevností a důmyslností.“
Teď už Lief věděl, kde to jméno viděl — v Kouzelném pásu Deltory, malé modré knížce, kterou si půjčoval od rodičů.
Užasle zíral na skleslou postavu pod nimi. „Raladové postavili palác v Del,“ zamumlal. „Ale on je tak malý!“
„Mravenec je také malý,“ odvětil Barda. „Přesto unese dvacetinásobek svojí váhy. Nezáleží na velikosti, ale na vůli.“
„Buďte zticha!“ sykla Jasmína. „Strážci vás uslyší! Už tak nás mohou kdykoli ucítit.“
Strážci však měli za sebou očividně dlouhou cestu a byli velmi unavení. Nezáleželo na tom, jestli jídlo a pití, které se teď vybalovalo z košů postavených veliteli doprostřed mýtiny.
Dva z nich srazili vězně k zemi na okraji mýtiny a hodili mu láhev s vodou. Pak se plně věnovali jídlu.
Jasmína se s odporem dívala, jak se Strážci cpou jídlem a pijí tak hltavě, až jim tekutina stéká po bradě a rozlévá se po zemi.
Lief však pozoroval raladského muže, který upíral zrak na zbytky jídla poházené v trávě po celé mýtině. Zjistěte byl

nesmírně hladový.

„Hubeňour má hlad!“ chechtal se jeden ze Strážců a ukázal napůl okousanou kostí směrem k Raladovi. „Tu máš, hubeňoure!“

Přešel paseku k místu, kde seděl zajatec, a podával mu kost. Hladový muž váhal, ale nakonec nedokázal nabízené jídlo odmítnout a naklonil se dopředu. Strážce ho surově praštil kostí do nosu a stáhl ruku. Ostatní Strážci se rozchechtali. „Mizerové!“ zasyčela Jasmína, která ve svém hněvu úplně zapoměla na své vlastní varování, že by je mohl někdo zaslechnout.

„Buď zticha,“ zašeptal Barda příkře. „Je jich tady moc. Nemůžeme nic dělat. Zatím.“

Strážci hodovali, dokud nebyli nacpaní k prasknutí. Pak se rozlezli jako hromádka šedých červů, pohodlně se rozvalili, zavřeli oči a téměř okamžitě se rozeznělo sborové chrápání.

Tři poutníci začali co nejtíšeji šplhat z větve na větev, dokud nebyli přímo nad raladským vězněm. Seděl úplně potichu, ramena měl shrbená a hlavu skloněnou.

Že by také spal? Rozhodně nemohou riskovat, že ho nečekaně probudí a vylekají. Kdyby vykřikl, vše by bylo ztraceno. Jasmína zašmátrala v kapse a vytáhla větvíčku sušených lesních bobulí. Vyklonila se a hodila ji tak, aby spadla přesně před nehybného zajatce.

Slyšeli, jak zalapal po dechu. Pohlédl vzhůru k jasné obloze, ale nic neviděl. Opatrně natáhl dlouhé šedivé prsty a sebral úlovek. Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že to není další krutý žert Strážců, pak si přiložil větvíčku k ústům a hladově z ní ukousával bobule.

Řetězy slabě zacinkaly, ale žádná z chrápajících postav se neprobudila.

„Skvělé,“ vydechla Jasmína. Znovu zamířila a další větvíčku plodů hodila zajatci přesně do klína. Tentokrát se podíval přímo nad sebe a překvapeně vykulil černá očka, když nad sebou uviděl tři tváře, které se na něj dívaly.

Lief, Barda i Jasmína rychle varovně přitiskli prst ke rtům, aby zůstal potichu. Nevydal ani hlásku, nacpal si bobule do úst a přitom se zájmem pozoroval, jak se cizinci opatrně sunou ze stromů směrem k němu.

Bylo jim jasné, že nemají šanci vysvobodit ho z řetězů aniž by tím vzbudili Strážce. Měli však jiný plán. Bylo to nebezpečné, ale za pokus to určitě stálo. Jasmína a Lief byli ihned rozhodnutí, že nesmí ponechat vězně na milost a nemilost únosců, a ani Bardu nemuseli nijak přesvědčovat. Barda znal raladský lid a představa, že by jeden z nich zůstal v zajetí Šedých strážců, pro něj byla nesnesitelná.

Zatímco Jasmína hlídkovala na stromě, Lief s Bardou sklouzli na zem vedle mužika a snažili se mu naznačit, že se nemusí bát. Nervózně přikývl. Pak udělal něco nečekaného. Konečkem prstu nakreslil na zem podivnou značku a tázavě na ně pohlédl.

Lief s Bardou na sebe zmateně pohlédli a pak zase zpátky na něj. Pochopil, že mu nerozumějí. Oči se mu naplnily strachem a rychle značku smazal. Přesto se zdálo, že jim důvěřuje — anebo si myslí, že horší už to stejně být nemůže. Za doprovodu zvířecího chrápání Strážců ho rychle a potichu zabalili do Liefova pláště.

Byli rozhodnutí, že se ho pokusí odnést tak, jak je, se všemi řetězy. Doufali, že když řetězy pevně zabalí do pláště, nebudou o sebe cinkat a neprobudí nepřátele.

Mužik byl kvůli řetězům mnohem těžší, ale i tak ho Barda bez obtíží zvedl a přehodil si ho přes rameno. Věděli, že vylézt s takovým nákladem zpátky na strom by bylo obtížné a nebezpečné. Vězeň však ležel velmi blízko pěšiny. Je jenom třeba, aby se dostali na cestu a potichu se odplížili.

Všichni byli připraveni riziko podstoupit. A vše by proběhlo hladce, jenže jeden ze Strážců měl zřejmě nějaký divoký sen a přesně v tom okamžiku se ve spánku převálil, mávl rukou a uhodil přitom svého souseda do brady.

Ten se s výkřikem probudil a rozčileně se rozhlížel kolem sebe, kdo že ho to udeřil. Pak uviděl, jak Lief s Bardou utíkají po cestě.

Zakřičel na poplach. V tu ránu byla celá paseka na nohou a rozzlobení Strážci kolem sebe vrhali zlobné pohledy, že byli tak náhle probuzeni a jejich vězeň upláchl.

5. STRACH

Strážci ryčeli jako lité šelmy a řítili se po pěšině za Liefem a Bardou. Každý měl zásobu jedovatých nábojů, kterým se říkalo „puchýře“. Za běhu si je vkládali do praků. Věděli, že jakmile budou moci dobře zamířit, vystřelí puchýř a postava před nimi padne k zemi, bude křičet bolestí a nikdy už nevstane.

Lief s Bardou to věděli také. A asi to věděl i Ralad, protože na Bardově rameni zoufale sténal. Pěšina se naštěstí klikatila, takže se Strážcům stále ztráceli z dohledu, a strach dodal Liefovým i Bardovým nohám neuvěřitelnou rychlost. Pořád měli velký náskok.

Lief však věděl, že tohle tempo dlouho nevydrží. Už teď byl zadýchaný. Byl ještě zesláblý po tom, co bojoval o život nad propastí, a neměl sílu utíkat rychleji než nepřítel. Dobře věděl, že Šedí strážci dokážou utíkat celé dny a noci bez odpočinku a vyčmuhají svou kořist, ať bude ukrytá kdekoli.

Následoval Bardu a Jasmínu na dno údolí. Protáhli se mezi keře, které jim rostly až nad hlavu, takže jimi byli úplně zakryti. Potichu se plížili ve stínu křovin. Půda pod nohama byla vlhká a odněkud slyšeli bublání vody. Blumy visely všude kolem jako malé zářivé lucerničky.

Uplynulo sotva pár minut, když Jasmína zastavila a varovně zvedla ruku. „Slyším je,“ vydechla. „Blíží se k místu, kde jsme sešli z cesty.“

Lief se přikrčil a napjatě poslouchal, dokud neuslyšel to, co její bystré uši zaznamenaly dávno předtím — dusot nohou běžících mužů. Dupot byl stále hlasitější — pak kroky ztichly. To první Strážci doběhli k přímému úseku cesty. Lief si představil, jak asi pátravě hledí do dálky ve snaze zahlédnout svoji oběť. Ale nikde nikdo.

Chvilí bylo ticho. Zatajil dech při myšlence, jak Strážci čenichají a mluví jeden přes druhého. Ozval se hlasitý, hrubý zvuk; mohl to být smích stejně jako klení. A pak k jeho ohromné úlevě a radosti slyšel povel k odchodu a celý oddíl se vracel. Během okamžiku už Strážci zase pochodovali zpátky stejnou cestou, kterou přiběhli.

„Vzdali to,“ vysoukal ze sebe. „Myslím, že se nám podařilo utéct.“

„Může to být léčka,“ zabručel nedůvěřivě Barda.

Hluk pochodujících nohou pozvolna slábl, a ačkoli všichni čekali bez hnutí několik dlouhých minut, stále bylo úplné ticho. Nakonec Jasmína pošeptala něco

Fillimu, který docupital k nejbližšímu stromu a vyběhl o kmeni nahoru. Za chvilíčku byl zpátky a potichu zašvitořil.

„Vzduch je čistý,“ konstatovala Jasmína, vstala a protáhla se. „Filli nikde nikoho neviděl. Opravdu jsou pryč.“

Lief se postavil vedle ní a s úlevou si protáhl ztuhlé končetiny. Z nejbližšího keře si utrhl blumu, s chutí se do ní zakousl a slastně si povzddechl, když mu lahodná sladká šťáva svlažila vyprahlé hrdlo.

„Támhle budou ještě lepší,“ ukázala Jasmína na keře před nimi.

„Nejdřív se musím podívat, jak je na tom můj ubohý raneček,“ řekl Barda. Rozbalil plášť a brzy držel v náručí bezvládné tělo raladského muže.

„Je mrtvý?“ zeptal se tiše Lief.

Barda zavrtěl hlavou. „Upadl do bezvědomí — není divu. Raladové jsou velmi silní, ale nikdo by nedokázal vzdorovat hladovění, vyčerpání a strachu věčně. Kdo ví, jak dlouho byl náš přítel vězněm Strážců a jakou dálku ušel spoutaný těžkými řetězy bez jídla a odpočinku.“

Lief si mužika zvědavě prohlížel. „Ještě nikdy jsem neviděl někoho, jako je on,“ poznamenal. „Co znamená ta značka, kterou nakreslil do hlíny?“

„Nevím. Až se probere, zeptáme se ho.“ Barda zafuněl a znovu Ralada zvedl. „Sice nás to málem stálo život, ale přesto máme štěstí, že jsme na něj narazili,“ dodal. „Může nám ukázat cestu. Vesnice Raladin, odkud pochází, leží poblíž Jezera prokletí. Nejdříve ale musíme najít nějaké místo, kde si budeme moct pohodlně odpočinout a sundat mu ty řetězy.“

Dál se prodírali křovím. Údolí se jim s každým krokem zdálo být stále kouzelnější. Měkký mech pokrýval zemi jako hustý zelený koberec a všude kolem kvetly trsy zvonků. Kolem keřů poletovali jasně zbarvení motýli a slunce, které prosvítalo mezi drobnými listy štíhlých stromů, zalévalo vše, čeho se dotklo, mírným zelenozlatým světlem.

Lief ještě nikdy nespatrił takovou nádheru. Z Bardovy tváře se dalo vyčíst, že cítí to samé. Dokonce i Jasmína se rozhlížela po údolí s neskrývaným potěšením.

Dorazili na malou paseku a spokojeně si ustlali na mechu. Barda odřízl Jasmíninou dýkou z Raladova krku těsný kožený obojek a vylomil zámky na řetězech. Když řetězy odstranil, sraštil čelo při pohledu na rozdrásané rány na zajatcových zápěstích a kotnících.

„Není to tak zlé,“ usoudila Jasmína, když prohlédla zranění. Vytáhla z kapsy malou mističku a odšroubovala víčko.

„Tohle je moje vlastní výroba, podle mamčinu receptu,“ vysvětlovala, zatímco světle zelenou masť jemně potírala sedřená místa. „Kůže se pak rychle zahojí. Často se mi to hodilo... v Lesích hrůzovlády.“

Lief na ni pohlédl. Měla sklopené oči a zamračeně našroubovala víčko zpět na misku.

Stýská se jí, uvědomil si náhle. Chybí jí Krej a Lesy a taky život, který tam vedla. Stejně jako mně chybí můj domov, kamarádi a má matka a otec.

Nebylo to poprvé, co ho zabolelo u srdce při pomyšlení na všechno, co zanechal v Del. Vzpomínal na svůj pokoj — maličký, ale bezpečný a plný malých pokladů. Vzpomínal na večery u krbu. Na to, jak dováděl se svými přáteli.

Dokonce i na to, jak pracoval s otcem v kovárně.

Najednou zatoužil po teplém domácím jídle. Zatoužil po vyhráté posteli a laskavém hlase, který mu přával dobrou noc.

Vztekle vyskočil. Zlobil se sám na sebe, že je takový slaboch. Copak je skutečně tak dětinský? „Jdu na průzkum,“ ohlásil zvučně. „Nasbírám nám nějaké ovoce a dříví na zátop.“

Nečekal, až mu Barda s Jasmínou odpovědí, vykročil na okraj paseky a prošel mezi dvěma stromy ven.

Keře tu byly ještě bohatěji ověšené blumami než jinde. Zamyšleně se mezi nimi procházel a sbíral voňavé ovoce do kapsy pláště. Suchých větví tu bylo jen málo, ale sebral všechny, které viděl. Až přijde noc, udělá jim radost i malý ohýnek.

S očima zabodnutýma do země šel dál. Najednou škobrtl o pěkný, placatý kus dřeva, větší než kterýkoli z těch, které zatím našel. Bylo vlhké a zarostlé mechem, ale věřil, že až se oheň rozplápolá, vyschne a bude hořet.

Spokojeně ho zvedl a když vstal, rozhlédl se, aby zjistil, kde vlastně je. Vtom, přímo před nosem, spatřil něco, co by tady rozhodně nečekal. Byla to cedule — stará, olámaná a omláčená, ale bezpochyby ji vyrobily a připevnilly lidské ruce.

Vedle tabulky visel na větvi železný zvoneček.

To je podivné, pomyslel si. Podíval se skrz keře, které rostly za cedulí. Překvapením povyskočil. Přimo před ním se otevřel pás upraveného světla zeleného trávníku. A kus za ním stálo něco, co vypadalo jako malý bílý domek. Z komína stavení stoupal kouř.

„Bardo!“ vykřikl. „Jasmíno!“

Slyšel, jak mu odpovídají a utíkají k němu, ale nedokázal od domku odtrhnout oči. Když k němu doběhli, beze slova ukázal tím směrem a oni jen užasle vydechli.

„Nikdy by mě nenapadlo, že v těchhle končinách budou žít lidé!“ zvolal Barda. „To máme ale štěstí!“

„Teplá koupel!“ zasmál se šťastně Lief. „Teplé jídlo! A možná i postel na přespaní!“

„Cink a vstupte,“ přečetla nahlas Jasmína nápis na ceduli. „Tak dobrá. Zkusíme to!“

Lief natáhl ruku a zazvonil. Když zvonek zvesela zacinkal na uvítanou, všichni tři dychtivě proběhli mezi keři a vstoupili

na zelený trávník.

Ušli sotva pár kroků, než jim došlo, že tady něco nehraje. Zoufale se snažili vrátit. Ale bylo příliš pozdě. Už nenávratně klesali — nejdřív po kolena... pak po stehna... po pás...

Pod zelení pokrytým povrchem, který vypadal jako krásný pěstěný trávník — byla zrádná bažina.

6. NIJ A DOJ

Pomalů se propadali a zoufale volali o pomoc. Močál je stahoval ke dnu. Už byli zabořeni skoro po prsa. Nebude to trvat dlouho a všichni tři zmizí pod zrádnou zelenou hladinou, kterou tvořila tenká vrstva slizkých vodních rostlin. To ovšem zjistili až po svém osudném omylu.

Ovoce a větve, které Lief nasbíral, se rozkutálely do všech stran a ztratily se v močále beze stopy. Jenom velké dřevo se ještě drželo na hladině mezi třemi přáteli, kteří urputně bojovali o život. To dřevo plave asi proto, že je ploché a široké, blesko náhle vyděšenému Liefovi hlavou. Ten kus dřeva plave i tam, kde by nic jiného neplavalo.

Vtom uslyšel výkřik a viděl, jak z bílé chaloupky vyběhly dvě baculaté, šedovlasé postavy a nesou společně dlouhou tyč. Pomoc je na cestě! Jenže než dorazí až sem, stejně bude pozdě. Příliš pozdě.

Ledaže...

Lief natáhl ruku k plovoucimu dřevu, takže se konečky prstů dokázal dotknout jeho okraje.

„Jasmíno! Bardo!“ volal. „Přidrže se toho dřeva. Jenom jemně, za okraj. Zkuste se — natáhnout na hladinu, jako když plavete.“

Poslechli ho a udělali, co jim řekl. Zanedlouho leželi všichni tři rozprostřeni kolem plochého dřeva jako lístky obrovského květu nebo jako paprsky velkého kola od vozu. Na Jasmínině rameni vystrašeně štěbetal Filli a drobnými ručkama se jí křečovitě držel za vlasy.

Přestali klesat. Dřevo je drželo na místě. Ale kdo ví, jak dlouho jim ta rovnováha vydrží? Jestli jeden z nich zazmatkuje, dřevo se nakloní na jednu nebo druhou stranu a snadno se celé ponoří do močálu a oni s ním.

„Pomoc už přichází!“ oddechoval ztěžka Lief. „Musíme vydržet!“

Rád by se podíval po dvou starých lidech, ale neodvážil se pohnout hlavou, aby nenarušil těžce nabytou rovnováhu. Slyšel však jejich zadýchané výkřiky. Museli už být velmi blízko.

Pospěšte si, prosil je v duchu. Hlavně rychle!

Slyšel, jak doběhli na kraj bažiny. Nerozuměl jim však ani slovo, protože mluvili podivnou, neznámou řečí. Jejich hlasy zněly naléhavě. Bylo jasné, že jim chtějí pomoci.

„Osam évtšreč!“ lapal po dechu muž.

„Ípotopen mán es řa!“ odpověděla mu rozrušeně žena. „Oh inhátv!“

Ozvalo se šplouchnutí, hladina se náhle zavlhla. Lief sevřel svůj okraj dřeva a vykřikl. Zelený sliz s bahnem mu zakryl ústa, nos... Najednou ucítil, jak ho něco chytilo kolem zad a tisklo mu ruce k tělu. Vyzvedlo ho to nad hladinu a táhlo směrem ke břehu.

Otevřel oči, lapal po dechu a snažil se vyprsknout bláto. Ať už jej drželo cokoli, snad to byl velký kovový hák, bylo to připevněno na konci dlouhé dřevěné tyče. Jasmína s Bardou se té tyče drželi. Všichni tři se zvolna přibližovali k pevnému břehu díky dvěma stařečkům, kteří je vytahovali a námahou ztěžka oddechovali.

Tři přátelé nemohli udělat nic, čím by jim pomohli. Šlo to zoufale pomalu. Bahno se jim přisávalo k tělu a stahovalo je zpátky. Ale stařici se nevzdávali. Brunátní, zpocení a udýchaní táhli za tyč ze všech sil.

Konečně Lief uviděl, jak se Jasmíně a Bardovi podařilo vymanit z pevného sevření močálu. S odporným, mlaskavým zvukem je nakonec pustil a oni se sesuli na suchou zem — celí promáčení, špinaví a pokrytí zeleným slizem.

O pár chvil později došla řada i na něj. Vystřelilo ho to z bahna na břeh jako zátka z láhve — tak nečekaně, že se dva staroušci svalili dozadu a ztěžka dosedli na zem. Sotva popadali dech, ale smáli se a šťastně objímali jeden druhého. Lief ležel na zemi, vyčerpaně oddechoval a pokoušel se ze sebe dostat alespoň poděkování. Na zádech ho tlačil hák, který mu zachránil život, ale to mu bylo v tuhle chvíli jedno. Zjistil, že v ruce stále ještě křečovitě svírá kus dřeva, a zasmál se. I když bylo drsné a plesnivé, i ono sehrálo svou roli. Byl rád, že se mu v bažině neztratilo. Posadil se a rozhlédl se kolem.

Stařici se sbírali ze země a vzrušeně švitořili jeden přes druhého.

„Iněnárhcaz uosj!“ Volala žena.

„Ítunbárkš ina!“ souhlasil její druh.

„O čem to mluví?“ zabručela Jasmína. „Nerozumím jim ani slovo.“

Lief na ni pohlédl. Mračila se.

„Nemrač se na ně, Jasmíno,“ napomenul ji potichu. „Vždyť nám zachránili život!“

„Tou hloupou cedulí ‚Zvonek k vstupu‘ nás o něj málem připravili,“ odsekla mu. „Nevím, za co bych jim měla být vděčná!“

„Třeba tam tu ceduli nedali oni,“ přemýšlel nahlas Bardo. „Možná tam visela ještě předtím, než se tu usídlili. Vypadala velice staře — byla zlomená a otlučená.“

Vtom Lief napadla děsivá myšlenka. Pohlédl na kus dřeva, který držel v ruce. Také se zdál být velmi starý. A také měl zubatý okraj, jako by se kdysi dávno odlomil z něčeho většího.

Opatrně setřel mech, který desku pokrýval. Tváře se mu zalívaly ruměncem, když postupně odkrýval vybledlá slova.

V duchu přiložil nápis k tabuli, kterou si přečetli na druhém břehu, a doplnil pár oprýskaných písmen.

Mlčky ukázal kus dřeva Jasmíně a Bardovi. Vykulili oči a zaúpěli, když si uvědomili hloupý omyl, který je málem stál

život.

Stařici k nim přispěchali, uviděli půlku zlomené cedule a zděšeně vykřikli.

„Ilědiv ot ino!“ zaplakala žena.

„Ot ilěděven, Icápuh!“ zabručel muž. Vytrhnul ceduli Liefovi z ruky a zakroutil hlavou. Pak ukázal na druhý břeh bažiny a předvedl, že něco láme.

Lief přikývl. „Přesně tak, cedule, která nás měla varovat, je ulomená,“ řekl, i když věděl, že mu stejně nerozumějí. Je to naše chyba, že nás to nenapadlo a hned jsme se zbrkle rozběhli k domu.“

„Ta cedule je ulomená celé roky!“ bručela Jasmína, stále ještě nahněvaná. „Kus, který upadl, je celý pokrytý mechem. Museli to vědět. A proč tam visí ten zvonek?“

„Jestli močál obklopuje jejich pozemek kolem dokola, asi ho jen málokdy opouštějí,“ utrousil Barda. „Jestli je to tak, jak by mohli vědět, co je na druhém břehu?“

Stařenka se usmála na Liefu. Usmála se srdečně a vesele. Měla růžové tváře, lesklé modré oči a na sobě dlouhé modré šaty a přes ně bílou zástěru. Šedé vlasy si svázala v týle do drdůlku.

Lief se na ni také usmál. Připomněla mu obrázek ze staré pohádkové knížky, kterou mívá doma v knihovně. Už samotný pohled na ni ho naplňoval pocitem tepla a bezpečí. I stařík působil uklidňujícím dojmem. Měl přívětivou, veselou tvář, hustý bílý knír a v šedých vlasech se mu blýskala lysina.

„Nij,“ pokleपालa si na prsa žena a lehce se uklonila. Pak postrčila dopředu svého muže. „Doj,“ řekla a ukázala na něj.

Liefovi bylo hned jasné, že jim říká jejich jména.

„Lief,“ řekl na oplátku a ukázal na sebe. Pak natáhl ruku k Jasmíně a k Bardovi a představil je.

Nij a Doj se každému z nich s úsměvem poklonili. Pak ukázali na malý bílý domek, rukama předvedli mytí a pití a tázavě pohlédli na své hosty.

„Jistě,“ zazářil Barda a rázně přikývl. „Děkujeme za pozvání. Je to od vás velmi milé.“

„Dalh emám,“ odpověděl Doj a poklepal ho po zádech. Oba staroušci se zachechtali, jako by to byl nějaký skvělý vtip, a společně vykročili směrem k domu.

„Copak jste úplně zapomněli na toho Ralada?“ zeptala se tiše Jasmína, zatímco všichni tři následovali pár do stavení.

„Až se probere a zjistí, že jsme pryč, bude nás možná hledat. Co když také zapadne do bažiny?“

Barda pokrčil rameny. „Pochybuju, že se po nás bude shánět,“ řekl s naprostým klidem. „Určitě dá přednost tomu, aby se vydal na cestu domů. Raladové sice odjakživa cestovali kvůli svým stavbám po celé zemi, ale nejsou rádi, když musejí být z Raladinu příliš dlouho.“

Když se dál pomalu ploužila a neustále se ohlížela, stroze na ni zavrčel: „Dělej, Jasmíno! Nebo si začnou myslet, že se ti líbí být mokrá a obalená slizem!“

Lief si jich téměř nevšiml. Čím víc se blížili k bílému domku s kouřícím komínem a květinovou zahrádkou, tím rychlejší byly jeho kroky. Domov, říkalo mu srdce. Přátelé. Tady si můžeš nerušeně odpočinout. Tady budeš v bezpečí.

Barda krácel vedle něj a ani on se už nemohl dočkat, až dorazí do pohostinného domu a začnou si užívat jeho pohodlí.

Jasmína se vlekla za nimi, s Fillim zachumlaným ve vlasech. Pořád se mračila. Kdyby ji tak Lief nebo Barda chvíli poslouchali, kdyby vyslechli její pochybnosti a podezření, možná by tak nespíchali.

Ale ani jeden z nich jí nevěnoval pozornost. A ještě dlouho poté, co se za nimi zabouchly těžké zelené dveře, jim nedošlo, jak velkou chybu udělali.

7. DĚSIVÁ PŘEKVAPENÍ

Nij a Doj zavedli své hosty do prostorné, světlé kuchyně s kamennou podlahou. Nablýskané hrnce a pánve visely zavěšené na háčcích nad velkými kamny a uprostřed místnosti stál veliký stůl. Liefovi to tady připomínalo kuchyni v kovárně a byl by tu rád zůstal — hlavně proto, že byl stejně jako Barda a Jasmína celý mokrý a špinavý.

Ale zdálo se, že Nij a Doj rozhodně nesouhlasí s tím, že by jejich hosté měli sedět v kuchyni, a tak je popostrčili do útulné světnice. V krbu hořel oheň a stály tu prosté, ale pohodlné židle a na podlaze ležel tkaný koberec.

Usměvavá Nij dobromyslně kývala hlavou a dala Jasmíně, Liefovi i Bardovi teplé deky, do nichž se s radostí zabalili, a usadila je u krbu. Pak s Dojem zase odpěchali, ale naznačila jim, že se brzy vrátí.

Zanedlouho už Lief slyšel řinčení nádobí v kuchyni a veselý hovor hostitelů. Usoudil, že ti dva ohřívají vodu na koupel a možná připravují i jídlo. „Udov řavu,“ pobízela muže Nij. Doj se při práci smál. „Anitsoh edub! Osam évtsre!“ pobrukoval si zpěvavým hlasem.

Lief zahřálo u srdce. Všechno, co tito dva obyčejní lidé mají, jsou ochotni nabídnout cizincům v nouzi.

„Jsou velmi milí,“ podotkl unaveně. Poprvé po mnoha dnech se cítil uvolněný. Oheň zvesela plápolal a deka ho na zádech příjemně hřála. I samotný pokoj v něm vyvolával pocit domova. Na římse nad krbem stál džbán se žlutými kopretinami — přesně takovými, jaké rostou u brány kovárny. Nad krbem visela zarámovaná výšivka, kterou nepochybně vyrobila Nij, a nesla tajemný nápis.

„Určitě jsou to dobří lidé,“ zamumlal Barda. „Právě kvůli takovým, jako jsou oni, chceme zachránit Deltoru.“

Jasmína zavětrila. Lief na ni pohlédl a zaskočil ho neklidný výraz její tváře. Pak si ale uvědomil, že ještě nikdy nebyla uvnitř takového domu, nikdy se nesetkala s obyčejnými lidmi, jako jsou Nij a Doj. Celý život strávila v Lesích, v korunách stromů, pod širým nebem. Není divu, že tu není ve své kůži a necítí tu pohodu a klid, který vnímají on a Barda.

Filli se krčil Jasmíně na rameni a tlapkami si zakrýval oči. Také byl nesvůj, i když ho Nij a Doj přívětivě uvítali a s úsměvem na tváři se ho dokonce pokoušeli pohladit.

„Lief,“ zašeptala Jasmína, když si všimla, že ji pozoruje. „Je Pás v bezpečí? A topas — je stále na svém místě?“

Lief a zamrazilo, když si uvědomil, že až do téhle chvíle na Pás ani nepomyslel. Nahmatal ho pod košili a pocítil úlevu, když se ujistil, že ho má pořád pevně připnutý kolem pasu.

Vyhrnul si špinavou košili, aby se na něj podíval. Ocelové medailony byly zanesené bahnem a slizem. Topas byl také pokrytý silnou vrstvou špíny, která úplně skryla jeho zlatavý třpyt. Nechtěl ho nechat takový upatlaný, proto z něj začal prstem stírat tu nejhorší špínu.

Nečekaně ho však vyrušil Doj, který právě vyběhl z kuchyně s táčem v rukou. Lief proklínal sám sebe za svou neopatrnost. Díky pokrývce, kterou měl omotanou kolem ramen, nebyl Pás od dveří vidět. Ale to byla jen šťastná náhoda. I když jsou Nij a Doj dobří a milí hostitelé, je nezbytné, aby o hledání ztracených drahokamů Kouzelného pásu vědělo pokud možno co nejméně lidí. Příště by si měl dávat větší pozor.

Seděl bez hnutí se skloněnou hlavou a rukama svíral topas. Doj mezitím odložil táč s nápoji a malými koláčky.

„Tu máte, neřádi!“ zahalekal Doj. „Užijte si své poslední jídlo.“

Liefovi náhle přelil mráz po zádech. Šálí ho snad sluch? Nebo se mu něco podivného zdálo? Nenápadně se podíval na Bardu, ale ten se na starce dál přívětivě usmíval. Zdálo se, že ani Jasmínu nic nevyvedlo z míry.

Ucítil lehké šťouchnutí do ramene a vzhlédl. Doj mu s úsměvem podával pohár něčeho, co vypadalo jako blumová šťáva. Lief a však popadla hrůza, když spatřil, že se tvář starého muže velmi změnila. Kůže měl skvrnitou a posetou odpornými hrdkami a rankami. Jeho oči byly žluté, falešné a chladné jako oči hada. Místo nosu měl jen dvě velké černé díry. Šklebící se nenasytná, nelidská ústa byla lemovaná řadou křivých kovových hrotů místo zubů a vylézal z nich tlustý modrý jazyk, který olizoval odulé rty.

Lief nahlas vykřikl a vystrašeně se přikrčil na židli.

„Liefe, co se děje?“ zvolala polekaně Jasmína.

„Na co teď myslíš?“ zabručel v tom samém okamžiku Barda a rozpačitě pohlédl na ohavnou zrůdu, která Liefovi stále ještě podávala pohár.

Liefovi se nahnula krev do tváří. Sotva se mohl nadechnout, ale myšlenky se mu honily hlavou jako o závod. Jeho přátelé bezpochyby viděli něco úplně jiného než on. Pro ně byl Doj stále tím milým starouškem, za jakého ho ještě nedávno považoval i Lief.

Ten obraz byl však pouhá lež — iluze vyvolaná nějakými zlými kouzly. Teď už si tím byl Lief naprosto jistý. Také věděl, že ta odporná bytost nesmí za žádnou cenu zjistit, že na něj už kouzlo nepůsobí.

Stiskl topas pod košili a přinutil se k úsměvu a přikývl. „Já — asi jsem si zdřím,“ vykřikl ze sebe. „Já — lekl jsem se, když jsem se probudil. Omlouvám se.“ Gestem naznačil spánek a pak nečekaně probuzení a předstíral, že se směje sám sobě.

Doj se smál s ním. Byl to opravdu příšerný pohled — vyceněné, lesknoucí se zuby a slizká ústa otevřená dokořán.

Podal pohár Liefovi a vrátil se do kuchyně. „Ydžvan etensu yzrb,“ řekl ještě ve dveřích. Znovu si olízl rty. A opět slyšel Lief slova taková, jaká skutečně byla: „Brzy usnete navždy.“

Nebyl to žádný zvláštní, cizí jazyk, ale obyčejná slova vyřčená pozpátku! Zatočila se mu hlava, když si vybavil všechny poznámky a slova jejich hostitelů a došlo mu, že Doj a Nij každíčkou svoji větu říkali pozpátku.

Jako ve strašném snu sledoval, jak Doj vyšel z pokoje. Slyšel, jak zase začal rachotit nádobím v kuchyni a přitom si hlasitě prozpěvoval: „Osam évtsreč edub yzrb, osam évtsreč edub yzrb!“

„Brzy bude čerstvé maso, brzy bude čerstvé maso!“

Lief se roztřásl po celém těle, jako by se do něj opřel ledový vítr. Otočil se k Jasmíně a Bardovi a v té chvíli uviděl světlici takovou, jaká ve skutečnosti byla.

Byla to ponurá, tmavá kobka. Zdi byly kamenné, studené a kapala z nich slizká voda. Měkký koberec byl vyroben z kůže malých hlodavců, nedbale sešitých dohromady. Jenom výšivka nad krbovou římsou byla pořád stejná. Teď, když prozřel, ovšem ztratil nápis jakoukoli tajemnost. Jeho smysl byl jednoznačný:

„Liefe, co se děje?“

Odtrhl oči od děsivých slov a pohlédl na Jasmínu. Nechápatě si ho prohlížela a chystala se napít z poháru.

„Ne — nepij to!“ dostal ze sebe Lief.

Jasmína se zamračila. „Mám žízeň!“ protestovala a pozvedla pohár k ústům.

Lief jí ho zoufale vyrazil z ruky, takže spadl na zem. Jasmína vztekle vyskočila.

„Buď prosím tiše!“ sykl na ni. „Ty tomu nerozumíš. Jsme ve velkém nebezpečí. To pití — kdo ví, co nám do něj dali!“

„Zbláznil ses, Liefe?“ zívla Barda. „Ten nápoj je výborný!“ Právě uléhal na smradlavé zvířecí kůže a oči se mu klížily.

Lief s ním beznadějně zalomcoval a zděšeně si uvědomil, že Barda už vypil nejméně půlku svého poháru — „Bardo, vstávej!“ prosil ho. „Pokoušej se nás uspat! Na tebe už droga začala působit.“

„Nesmysl,“ bránil se ospalé Barda. „Nikdy jsem se nesetkal s tak dobrosrdečnými lidmi, jako jsou Nij a Doj. Myslíte, že jsou manželé, nebo bratr a sestra?“

Nij. Doj... Náhle se Liefovi ta dvě jména v duchu převrátila a on si je mohl přechíst ve skutečné podobě.

„Jsou bratr a sestra,“ oznámil jim příkře. „Nejmenuji se Nij a Doj, ale Jin a Jod. Jsou to dvě ze třinácti dětí čarodějky Thegan. Jejich jména jsem slyšel v hádance, kterou mi dal obr u propasti. Jsou to nestvůry! Až usneme, zabijí nás — a pak snědí!“

„To je mizerný vtíp, Liefe,“ zamračila se Jasmína.

Barda jen se zájmem zamrkal. Rozhlédl se po pokoji a Lief věděl, že kolem sebe vidí jen útulný domov. Barda si teď určitě myslí, že jeho přítel přišel strachem o rozum.

„Osam évtsreč edub yzrb, osam évtsreč edub yzrb!“ prozpěvoval si v kuchyni zloduch Jod. Jeho sestra se k němu spokojeně přidala. Její vysoký hlas téměř přehlušil zvuk broušení nožů. „Okčísam énešud! Okčísam énešud!“

Barda se ospale zasmál. „Slyšíš, jak si zpívají při práci?“ převalil se a poklepal Liefu po rameni. „Jak by mohli být někým jiným než dobrými obyčejnými lidmi? Raději si odpočiň. Brzy se budeš cítit lépe.“

Lief zoufale zakroutil hlavou. Co si teď počne?

8. OČI DOKOŘÁN

Lief věděl, že musí přemoci kouzlo, které zaslepilo Bardu a Jasmínu. Ale jak to má udělat? Nechápal ani to, jak on sám prozíral. Stalo se to tak náhle. Zrovna čistil topas, když vtom Doj vešel do pokoje a... Topas!

Před očima se mu začaly mihavě vybavovat napůl zapomenuté věty z otcovy modré knížečky Kouzelný pás Deltory. Zavřel oči a pozorně se soustředil, dokud neviděl stránku zcela zřetelně.

† Topas je drahokam obrovské síly, která je největší za úplňku. Topas chrání toho, kdo jej nosí, před hrůzami noci. Má moc otevřít dveře do světa duchů. Posiluje a vyjasňuje mysl...

Posiluje a vyjasňuje mysl!

Lief pevně stiskl topas a usilovně přemýšlel. Vzpomněl si, že se topasu dotýkal ve chvíli, kdy se mu podařilo rozluštit poslední úkol strážce mostu. A zrovna ho čistil, když poznal, že Doj není tím, kým se být zdá.

Drahokam je tím klíčem!

Aniž by se zdržoval nějakým vysvětlováním, popadl Bardovu a Jasmíninu ruku a přitiskl je k topasu.

Jejich udivené a rozmrzelé povzdechy se téměř okamžitě změnilly v potlačované výkřiky hrůzy. Oči jim lezly z důlků, když se rozhlíželi po pokoji — konečně viděli to, co dosud viděl jen Lief, a slyšeli slova nesoucí se z kuchyně.

„Brzy bude čerstvé maso! Brzy bude čerstvé maso!“

„Dušené masíčko! Dušené masíčko!“

„Od začátku se mi nelíbili, ani jejich dům,“ zasyčela Jasmína. „A Fillimu taky ne. Ale myslela jsem si, že je to proto, že jsme vyrostli v Lesích a nikdy jsme nepoznali život lidí z jiných částí Deltory.“

„Já...“ polkl Barda a rukou si otřel čelo. „Jak jsem mohl být tak slepý?“

„Všichni jsme byli zaslepeni nějakým zlým kouzlem,“ zašeptal Lief. „Ale topas vyjasnil naši mysl, takže teď už dokážeme kouzlu odolávat.“

Barda zakroutil hlavou. „Bylo mi divné, že se nás Šedí strážci nesnažili hledat, když jsme se jim ztratili z dohledu,“ bručel. „Teď už tomu rozumím. Muselo jim být jasné, kde se schováváme. Počítali s tím, že nakonec stejně zabloudíme k bažině a chytí nás Jin a Jod. Není divu, že se smáli na celé kolo, když odtamtud odcházeli.“

„Jin a Jod jsou nemotorní a ponalí,“ uvažoval Lief. „Kdyby nebyli, nepotřebovali by kouzla ani uspávací nápoj, aby přemohli své oběti. Máme šanci...“

„Jestli ovšem najdeme cestu ven.“ Jasmína hbitě vyskočila a začala ohmatávat slizké stěny kobky.

Barda zavravoral a pokusil se vstát, ale okamžitě klopýtl a musel se přidržet Liefu, aby nespádl. Kymácel se a byl velmi bledý.

„To ten mizerný nápoj,“ zahuhlal. „Nevypil jsem ho tolik, aby mě to uspalo, ale i tak jsem po něm celý zesláblý.“

Jasmína na ně sykla a mávala na ně z druhé strany místnosti. Barda s Liefem k ní co nejrychleji přispěchali.

Našla dveře. Byly vyrobené tak, aby vypadaly jako část stěny. Jenom úzká škvírka naznačovala jejich obrys. Dychtivě strčili prsty do mezířky a zatáhli.

Dveře se neslyšně otevřely. Když však uviděli, co je uvnitř, jejich naděje byly ty tam.

Nevedly ven, ale do komory po strop naplněné spleťitou hromadou osobních věcí. Bylo tam oblečení všech druhů a velikostí, zatuchlé a plesnivé od vlhkosti. Válely se tam zrezivělé součásti brnění, přilby a štíty. Byly tu meče a dýky, dávno netknuté a matné, poházené bez ladu a skladu na vysoké hromadě věcí. Na zemi ležely dvě truhlice přetékané šperky a další dvě naložené zlatými a stříbrnými mincemi.

Všichni tři zděšeně zírali — bylo jim jasné, že to všechno jsou věci pocestných, které Jin a Jod v minulosti chytili do své močálové pasti a později zabili. Žádná zbraň nebyla dost účinná a žádný bojovník dost chytrý, aby je přemohl.

„Ta prokletá cedule už nalákala do močálu spoustu chudáků,“ vzdychla si Jasmína.

Lief vážně přikývl. „Je to vychytralá léčka. Jakmile ty nestvůry zaslechnou zvonek, vyběhnou ven, aby svoje oběti vytáhly. Ti ubožáci jim jsou vděční a navíc oslepení kouzly. Takže vidí jen to, co si Jin a Jod přejí, aby viděli. Proto se nebrání a důvěřivě je následují do jejich domu...“

„Aby je tam omámili, zabili a snědli,“ doplnil Barda se zaťatými zuby. Jako se to skoro stalo i nám.“

„A stále ještě se to stát může,“ připomněla mu Jasmína, „jestli hned nenajdeme cestu ven!“

Vtom uslyšeli slaboučkou zazvonění. Někdo další si přečetl zlomenou ceduli. Někdo další se chytil do bahenní pasti.

Na okamžik zůstali stát jako opáření. Pak začal Liefův mozek znovu pracovat na plné obrátky. „Zpátky ke krbu!“ sykl.

„Lehněte si a předstírejte...“

Nemusel to ani doříct. Jeho přátelé mu velmi dobře porozuměli a spěchali zpět na svá místa. Vylili z pohárů uspávací nápoj a rychle ulehli na podlahu.

„Osam išlad, Edoj!“ slyšeli z kuchyně vykřiknout Jin. „Káh imzev!“

„Anitsoh!“ brebentil vzrušeně její bratr. „Íps žu íntatso íť?“ Ozval se rachot poklice hosené kvapně zpět na hrnec a zvuk spěchajících kroků.

Stejně jako Jasmína a Barda i Lief předstíral, že je v bezvědomí, když je Jin přišla zkontrolovat. Ani se nehnul, když do něj strčila nohou. Až poté, co spokojeně zabručela a otočila se k odchodu, zlehka pootevřel oči a pozoroval ji skrz řasy. Kvapně se sunula ke dveřím. Viděl jen hrbatou masu odporně zelenobílého masa pokrytého černými štětinami a holé temeno hlavy, z něhož vyrůstaly tři krátké, tlusté rohy. Do tváře jí neviděl, ale to mu vůbec nevadilo — ba naopak.

„Ítunzířdop k inevarpiřp uosj!“ zavolala, když opouštěla kobku a přibouchla dveře. Pak bylo ticho. Ona i její bratr odešli z domu.

„Takže my jsme připraveni k podříznutí? A teď do své pasti chytili dalšího ubohého nešťastníka!“ bručel Barda, který se nemotorně postavil na nohy a spolu s ostatními spěchal ke dveřím.

„To musí být Ralad,“ sykla Jasmína. Utíkala do kuchyně a Lief s Bardou hned za ní.

Teď, když kouzlo pominulo, viděli místnost novými očima. Byla tmavá a špinavá a páchlo to tam. Na kamenné podlaze ležely vrstvy stoleté špiny a v ní se povalovaly ohlodané kosti. V nejtmavším koutě byla na zemi malá postel z plesnivě slámy. Podle roztrženého lana připevněného ke kruhu ve zdi nad lůžkem usoudili, že tam ještě nedávno spávalo nějaké zvíře, které nakonec provaz rozkousalo a uteklo.

Tohle všechno si tři přátelé prohlédli jen letmo. Jejich pozornost plně upoutal ohromný hrnec na kamnech, v němž pod poklicí vřela bublající voda, veliká hromada nahrubo nakrájené cibule a dva dlouhé, nabroušené nože připravené na umaštěném stole.

Lief na to ohromeně zíral a zvedal se mu žaludek. Náhle polekaně vyskočil, protože jeho uši, vlivem strachu nastražené více než obvykle, zaslechly z nitra domu tichý, podezřelý zvuk. Někdo — nebo něco — se tam hýbalo.

Jeho přátelé to slyšeli také. „Ven!“ hlesl Barda. „Pospěšte si!“

Vyplížili se k východu a s ulehčením se konečně nadechli čerstvého, čistého vzduchu. Opatrně se rozhlédli kolem. Místo rozkošné chaloupky tentokrát viděli ošklivou, mohutnou kostku bez oken, postavenou z bílých kamenů. Místo květinové zahrady tu byly jen záhony cibule a bodláci. Do všech stran se táhl hrbolatý travník, který vždy končil zeleným pásem močáliska, obklopujícího obydlí kolem dokola.

V dálce viděli Jin a Joda. Rozzlobeně na sebe křičeli a šmátrali dlouhou tyčí v bažině tam, kam spadla jejich poslední oběť a kde rozvířila zelený sliz před tím, než zmizela pod hladinou.

Liefá zaplavila vlna smutku.

„Nestihli ho zachránit. Utopil se,“ řekl Barda s bolestí ve tváři.

„Výborně,“ ztratila nervy Jasmína. „Takže už nemáme proč otálet. Tak proč tady stojíme a koukáme, když se můžou každou chvíli otočit a všimnou si nás?“

Lief se na ni překvapeně podíval. Se rty pevně semknutými a se vzdorovitě zdviženou bradou mu jeho pohled vrátila. Pak se otočila a rychlou chůzí se vydala kolem domu, až mu zmizela z dohledu.

Lief pomohl Bardovi a vydali se za ní.

Zadní část domu byla stejná jako ta přední, bez oken a s jedinými dveřmi. Zas tu rostla jen a jen tráva končící vždy stejně světle zeleným pásem zrádného močálu. Na druhém břehu byl les. Jenže bažiny obklopovaly panství těch dvou nestvůr kolem dokola jako smrtící příkop.

„Někde tu musí být cesta na druhou stranu!“ mumlal zamyšleně Lief. „Nevěřím, že odtud nikdy neodcházejí.“

Jasmína zaostřila a přelétla zelený pás přimhouřenými očima. Najednou ukázala na místo naproti domu, které vypadalo trochu jinak než zbytek zelené hladiny. Bylo označené velkým balvanem na břehu. „Tamhle!“ zvolala a rozeběhla se tím směrem.

9. KAMENY

Lief podpíral Bardu a oba co nejrychleji pospíchali za Jasmínou. Když k ní konečně došli, stála vedle balvanu na okraji bažiny. Teprve teď Lief uviděl, proč tady z dálky vypadala zelená hladina jinak. Na hladině plul trs velikých světle zelených listů se zvláštními červenými skvrnkami — asi šlo o nějakou bahenní rostlinu.

Okraje listů byly rovné a v místech, kde se dotýkaly, do sebe zapadaly přesně jako skládačka. V mezerách mezi nimi byla vidět jasná zeleň zlověstné hladiny močálu.

Lief se podíval zblízka a uvědomil si, že červená znaménka na listech jsou ještě podivnější, než se zprvu zdála. Byla to čísla, písmena a symboly. Chytil Jasmínu za ruku.

„Tady někde musí být cesta, tím jsem si jistý!“ zašeptal vzrušeně. „Pod některými listy jsou kameny, na které můžeme stoupnout.“

„Ale pod kterými?“ zabručela nedůvěřivě Jasmína. „Museli bychom mít naprostou jistotu. Listy jsou uprostřed močálu. Nemáme zrovna moc času, abychom zkoušeli, kam můžeme bezpečně šlápnout a kam ne. Museli bychom skočit a doufat, že jsme se nespletli.“

„Co topas, Lief?“ naléhal Barda. „Možná ti pomůže...“

Z domu se ozval tlumený vzteký křik. Otočili se právě včas, aby viděli, jak se zadní dveře rozlétly a narazily do zdi. Kdosi se vyřítil ven a tryskem vyrazil přes travu směrem k nim. Když Lief rozpoznal běžící postavu, překvapením vykřikl.

Byl to raladský muž!

„On se neupíjí!“ zvolala Jasmína. „Nakonec ho přece jen zachránili!“ Z úlevy v jejím hlase bylo patrné, že jakkoli lhostejná se mohla zdát, ve skutečnosti jí na osudu drobného muže velmi záleželo. Vytasila dýku a spěchala mu na pomoc.

Teď ji potřeboval víc než kdykoli předtím. Jin a Jod mu byli v patách, vyřítili se ze dveří a zuřivě chroptěli. Jin popadla sekýru a Jod před sebou nesl dlouhou tyč, která se mu při běhu prudce kymácela ze strany na stranu. Hák na konci tyče, ještě slizký od namáčení v bažině, se nebezpečně houpal a pokaždé minul prchajícího Ralada jen o vlásek. Každou chvíli mohl svůj cíl zasáhnout.

Lief vytasil meč, Bardu, který se sotva držel na nohou, nechal stát u balvanu a rozběhl se vstříc prchajícímu muži. Ani na chvíli nepomyslel na hrozící nebezpečí. Nebezpečí, které právě hrozilo Raladovi, pro něj teď bylo mnohem zřetelnější

a naléhavější.

Jasmínin útok však Jin a Joda vůbec nezpomalil. Konec její dýky jako by odskočil od jejich tlusté kůže, ale oni na ni sotva pohlédli. Vřeli vzteky a jediné, na čem jim v tu chvíli záleželo, bylo zabít Ralada.

Jako by je pouhý pohled na něj naplňoval nepříčetností. Jako by ho znali.

Mužik už byl o něco blíž. Vyděšeně lapal po dechu a zoufale mával na Liefu, aby se vrátil. Rozrušeně ukazoval na listy plovoucí na hladině močálu a pak hned na svoje nohy.

Liefovi došlo, že se zmýlili. Nebyl to Ralad, kdo spadl do bažiny. Nohy měl sice obalené blátem a slizem až po kolena, ale od stehů je měl dokonale suché a čisté. Nějak se musel dostat na druhou stranu — možná právě na tomto místě.

On to tady zná, pomyslel si Lief. Už tady někdy byl.

V duchu se mu vybavily dva obrazy. Hrozný obojek, který měl Ralad kolem krku, a ubohé lůžko z plesnivé slámy spolu s ohryzaným roztrženým provazem v kuchyni Jin a Joda.

Najednou mu všechno bylo jasné — Ralad kdysi spával na té slámě a obojkem, který měl na krku, býval upoutaný k tomu provazu. Ještě nedávno musel být vězněm těch dvou nestvůr. Na sněžení se jim zdál příliš malý, a tak z něj udělali svého otroka. Nakonec se mu podařilo utéct, jenže ho vzápětí chytli Šedí strážci.

Lief, Jasmína a Barda ho nechali spát mezi blumovými keři. Asi se vzbudil, zjistil, že jsou pryč, a usoudil, co se stalo.

Nebo ho probudil křik a on pozoroval jejich uvěznění z úkrytu na druhém břehu.

Zazvonil na zvonek a hodil do močálu těžký kámen, aby Jin a Joda vylákal z jejich domu. Pak utíkal na druhou stranu domu a tam bažinu přešel. Proč se jen vracel na to hrůzostrašné místo, když mohl utéct do bezpečí?

Nenapadl ho jiný důvod, než že chtěl pomoci přátelům, kteří mu předtím zachránili život.

Liefu od běžících postav dělilo již jen několik kroků. Uskočil stranou a dal Jasmíně znamení, aby udělala totéž. Usilovně přemýšlel. Měl v plánu počkat na vhodnou příležitost a pak skočit mezi nestvůry a jejich oběť. Pochyboval, že by je s Jasmínou dokázali zabít. Budou rádi, když se jim podaří je zranit. Ale to mužikovi dávalo přinejmenším šanci utéct.

To teď bylo nejdůležitější. Nejen pro Raladu, ale pro všechny. Ten utíkající mužik se zabláčenýma nohama byl jediný, kdo je mohl zachránit. Jenom on jim mohl ukázat bezpečnou cestu přes hradbu bezedného bahna. Jenom on jim mohl říct, na které z plovoucích listů mohou šlápnout a na které ne.

Lief usilovně přemýšlel o podivných červených značkách, které jasně vystupovaly z lesklého světle zeleného pozadí. Vtom zalapal po dechu.

„Vždyť on nám to už řekl!“ zvolal nahlas.

Ralad vylekaně pohlédl jeho směrem a klopýtl. Veliký hák ho chytil za opasek, nečekaně ho zabrzdil a skoro mu vyrazil dech. Jod vítězoslavně vykřikl a začal se na něj sápat.

V té samé chvíli však Lief svým mečem prudkou ranou tyč přerazil. Překvapený Jod ztratil rovnováhu a upadl dozadu přímo na Jin. Svalili se na zem jako propletenec ohyzdného funičního masa.

Jasmína k nim přiskočila se zdviženou dýkou.

„Ne, Jasmíno!“ vykřikl Lief, popadl Ralada ze země a přehodil si ho přes rameno. „Utíkej!“

Věděl, že teď, když konečně odhalil tajemství cestičky z kamenů, je rychlost zachrání spíš než boj.

Jin a Jod jsou nemotorní, ale velmi silní. Kdyby byli Lief nebo Jasmína zraněni, útěk by byl beznadějný. Ralad je teď naprosto bezmocný a Barda také mnoho nezmůže. Oběma budou muset pomoci, pokud mají přežít všichni.

Rozběhl se zpět k balvanu, kde neklidně přešlapoval Barda. Po chvilkovém zaváhání se za ním s křikem rozběhla i Jasmína. Nevšímal si jejího volání, dokud nedoběhl až k Bardovi. Potom se k ní celý udýchaný otočil.

„Jsi blázen, Lief!“ křičela rozčileně. „Jsme v pasti, dál už je jen samá bažina! Tohle je to nejhorší místo, kde s nimi můžeme bojovat!“

„My tu nezůstaneme a nebudeme bojovat,“ supěl Lief a přitáhl si Ralada pevněji k rameni. „Přejdeme na druhou stranu.“

„Ale na jaké listy se můžeme spolehnout?“ naléhal Barda. „Které z nich ukazují správnou cestu?“

„Ani jeden,“ funěl Lief. „Správnou cestu ukazují mezery mezi listy.“

Pohlédl za Jasmínou a srdce mu poskočilo strachem, když viděl, že Jin a Jod už se zvedají. „Jdi první!“ pobízel naléhavě Jasmínu. „Budeš pomáhat Bardovi. Já s Raladem půjdeme poslední. Pospěš si! Jinak nás každou chvíli dohoní!“

Ale Barda s Jasmínou na něj jen nerozhodně zírali.

„Mezi listy je bezedný močál!“ vyštěkla Jasmína. „To je vidět až odtud. Pokud tam skočíme, začneme klesat a utopíme se!“

„Neutopíte!“ přesvědčoval je zoufale Lief. „Zemřete, pokud šlápnete kamkoli jinam! Udělejte, co vám říkám! Věřte mi!“

„Ale jak víš, že je to bezpečné?“ mumlal nevěřicně Barda a oťel si čelo ve snaze soustředit se.

„Ralad mi to řekl.“

„Nefekl ani slovo!“ protestovala Jasmína.

„Ukázal na tohle místo a pak na svoje nohy,“ křičel netrpělivě Lief. „Nohy má zabláčené po kolena. Ale za poslední hodiny ty listy určitě nebyly ponořené v blátě. Jsou pěkně čisté a suché.“

Barda s Jasmínou přesto i nadále váhali.

Jin a Jod byli stále blíž. Jin její zelenobílá tvář tak natekla vzteky, že se jí v ní očička skoro ztrácela. Z otevřených vřiskajících úst jí čnely zažloutlé kly. Hnala se k nim se sekerou zdviženou vysoko nad hlavu, připravená zaútočit.

Lief věděl, že mu zbývá jediné. Nadechl se a s Raladem pevně přitisknutým k rameni skočil přímo do první mezery mezi listy.

Okamžitě se začal propadat zeleným slizem. V záchvatu paniky zauvažoval, jestli se přece jen nezmylil. Slyšel Jasmínu a Bardu zděšeně vykřiknout. Ale vtom přestal klesat a jeho noha se zastavila o tvrdý kámen. Zabořil se sotva po kotníky. S námahou vytáhl pravou nohu z bláta a šlápl do další mezery. Znovu se propadl po kotníky, ale pak spočinul na

pevném, plochem kameni.

„Honem!“ pobízel je přes rameno a s úlevou zaslechl, jak Barda s Jasmínou skočili za ním.

Jin a Jod zběsile křičeli. Lief se však za nimi ani neotočil. Napínal svaly, aby se dokázal hnout z místa pokaždé, když ztěžka vytahoval botu z močálu, který ho vtahoval zpátky. Další krok. A další...

Konečně byl před ním už jen protější břeh. Tráva. Stromy tyčící se do výše. Z posledních sil skočil. Nohama dopadl na pevnou zemi, s úlevou se svalil dopředu a ucítil, jak se mu Ralad skulil z ramene.

Vydrápal se na kolena a otočil se, aby viděl, co se děje za ním. Barda už byl také blízko od břehu. Brzy přeskóčí na souš.

Jasmína se ale zastavila kus za ním. Byla skloněná a řezala něco dýkou. Že by se jí zamotala noha mezi kořeny vodních rostlin? Co to dělá?

Nestvůry ještě nedorazily k okraji bažiny, ale Jin už začala nebezpečně napřahovat ruku se sekýrou. Lief si s hrůzou uvědomil, že se jí chystá hodit.

„Jasmíno!“ vykřikl.

Jasmína se otočila a uviděla hrozící nebezpečí. Bleskově se napřímila, obrátila se a odrazila se ke skoku. Rotující sekera prosvítlěla vzduchem a zasekla se jí do ramene, právě když doskočila na kámen. S bolestným výkřikem padla na kolena, sklouzla z kamene skrytého pod zeleným slizem a spadla do bažiny vedle něj. Ta ji začala nemilosrdně stahovat ke dnu.

10. POHOTOVÝ ÚSUDEK

Barda se otočil a zavrával. Nahnul se, chytil Jasmínu za ruku a pokoušel se ji vytáhnout ven. Neměl k tomu však dost sil. Stěží ji dokázal udržet nad hladinou.

Jin a Jod s vítězoslavným křikem uháněli k nim. Každou chvíli budou u velkého balvanu. A pak...

„Nech mě tady!“ volala Jasmína na Bardu. „Vezmi Filliho a utečte.“

Barda rozhodně zavrtěl hlavou. A Filli se ještě pevněji přitiskl k jejímu rameni a odmítl se hnout z místa.

Lief se zoufale rozhlížel po něčem, co by jim mohl hodit, aby je přitáhl na břeh.

Stačila by nějaká větev nebo šlahoun popínavé rostliny... ale žádné takové rostliny tu nebyly a větve nejbližších stromů byly příliš silné a rostly vysoko nad zemí. Nestačil by je ani včas useknout. Proč jenom své lano ztratili v Lesích hrůzovlád! Přišli tam úplně o všechno. Zůstalo jim jen oblečení, které měli na sobě...

Oblečení!

Lief si našťvaně povzdech, že mu to došlo tak pozdě, a rychle ze sebe strhl plášť. Utíkal ke kraji močálu a zkroutil hebkou látku tak, aby z ní vznikl silný provaz.

„Bardo!“ zavolal.

Barda k němu otočil bledou, rozrušenou tvář. Lief pevně podržel jeden konec smotaného pláště a ten druhý hodil Bardovi, který ho chytil.

„Dej ho Jasmíně!“ zakřičel Lief. „Já ji vytáhnou!“

Ale už když to říkal, bylo mu jasné, že je to téměř nadlidský úkol. Jin a Jod právě dorazili k velkému balvanu.

Pošklebovali se a sbírali odvalu ke skoku. Během chvilky budou na kamenech, dohoní Jasmínu a budou se o ni přetahovat, dokud Liefovi nevytrhnou plášť z rukou. Nedokáže ji udržet.

Najednou, jako zázrakem, se přímo k hlavám bésnicích nestvůr snesl z nebe černý křídící tvor.

Krej!

Jin i Jod vykřikl leknutím, když na ně černý pták zaútočil a začal je nelítostně klovat ostrým zobákem. Kroužil kolem, uhýbal před jejich vzteklými ranami a znovu se na ně střemhlav vrhal.

Lief ze všech sil přitahoval plášť. Ucítil, jak se Jasmína pomalu posouvá slizkým bahnem směrem k němu. Bohužel příliš pomalu. Krej nepřestával útočit, ale Jod už ho několikrát téměř zasáhl zlomenou tyčí. Takový nerovný souboj nemohl havran dlouho vydržet.

Lief znovu zoufale zatahl a vtom ucítil, jak se hned za jeho zády chytil plášť další pár rukou. Byl to Barda, který se mezitím dostal na břeh, aby mu pomohl. Společně táhli za plášť a patami se přitom zarývali do měkké půdy. Díky jejich nesmírnému úsilí se Jasmína postupně přibližovala ke břehu.

Už byla za posledním ze světlých listů a měla břeh téměř na dosah, když Krej vykřikl. Tyč, kterou netvor mlátil kolem sebe, ho zasáhla do křídla. Zoufale se třepetal ve vzduchu a pomalu ztrácel výšku.

Jin a Jod spokojeně zavyl jako hladoví vlci, že jsou konečně osvobozeni od útoku toho ptáka, a společně skočili na první kámen. Lief zahlédl, jak se Jodovi kovově zableskly zuby a jak jimi vítězoslavně zaskřípal.

Brzy chytí Jasmínu, pomyslel si zoufale. Dostanou ji i nás. Vědí, že bychom ji tu nenechali. Vědí, že když ji odvedou do svého brlohu, za každou cenu se pro ni vrátíme...

Ale Jasmína otočila hlavu a pohlédla přes rameno. Zdálo se, že myslí jenom na Kreje. „Kreji!“ zavolala. „Přelet’ na druhý břeh! Pospěš si!“

Havran byl skoro omráčený bolestí, ale poslechl ji a s velkým vypětím sil přelétl přes bažinu. Zraněným křídlem skoro nemohl mávat, takže se pařáty za letu téměř dotýkal zeleného slizu na hladině. Když se dostal na druhou stranu, vysílením padl na zem.

Lief s Bardou napínali svaly, aby přitáhli plášť alespoň o kousek. Ještě jednou zaberou a Jasmína bude dostatečně blízko, aby na ni dosáhli ze břehu. Ještě jedno přitáhnutí...

Jenže Jin a Jod se hnali přes kameny k nim. Světla pole zeleného slizu mezi bledými listy jasně vyznačovala, kudy mají jít. Nezaváhali ani na okamžik. Už byli skoro v půli cesty.

Lief vyděšeně pozoroval, jak skočili a byli zas o kus blíž a jak se zběsilým řevem natahují hnáty ke své kořisti.

Vtom se výraz jejich tváře změnil a oni vykřikl. Nohy se jim ponořily pod zelený sliz — ale nezastavily se o pevný

kámen jako doposud. Křičeli hrůzou a zděšením a začali se propadat jako těžké balvany. Zběsile mávali rukama a jejich váha je nenávratně stahovala pod hladinu.

Za pár vteřin bylo po všem. Příšerné výkřiky utichly. Ti dva byli pryč.

Otřesený a celý rozechvělý se Lief natáhl a pevně uchopil Jasminu za zápěstí. Barda ji chytil za druhou ruku a společně ji vytáhli na břeh. Poraněné rameno ji muselo ukrutně bolet, protože byla úplně bílá. Přesto si nestěžovala.

„Co se stalo?“ vydechl Barda. „Jak to, že se utopili? Byly tam přece ty kameny — sami jsme po nich ještě před chvílí šli! Kam se ztratily?“

Jasmina přemohla bolest a široce se usmála. „Kameny nezmizely,“ zabručela. „Jsou pod listy, které jsem odřízla a přesunula. Ty nestvůry pak šláply špatně — tam, kde předtím pluly listy. Věděla jsem, že jsou moc hloupí a rozrušení, než aby si všimli, že jsem značku posunula. Prostě skákali z jednoho světla zeleného pole na další, tak jako vždycky.“ Lief upíral oči na hladinu. Ani on si nevšiml žádné změny v uspořádání listů. Dokonce už si ani nedokázal přesně vybavit, jaké původně bylo.

Jasmina zaťala zuby, aby aspoň na okamžik překonala bolest, a vytáhla malou lahvičku, kterou nosila na řetízku kolem krku. Lief věděl, co v ní je: trocha nektaru z Lilií života, který vyléčil Bardu, když skoro zemřel v Lesích hrůzovlád.

Myslel, že ho Jasmina použije na své rozseknuté rameno, ale místo toho se doplazila k místu, kde ležel Krej. Černý pták sebou jen slabě škubal v bolestech na kousku holé písčité země. Měl pootevřený zobák a zavřené oči. Zraněné křídlo mu bezvládně leželo.

„Nevrátil ses domů, neposlušný Kreji,“ špitla Jasmina. „Místo toho jsi letěl za mnou. Copak jsem ti neřekla, že to bude nebezpečné? Teď máš poraněné křídlo. Ale neboj se, brzy bude v pořádku.“

Odšroubovala z lahvičky víčko a nechala na polámané křídlo spadnout kapku zlaté tekutiny.

Krej pronikavě zaskřehotal a zamrkal. Trochu se pohnul. Pak se zničehonic postavil na nohy, načechral si peří a široce roztáhl křídla, energicky s nimi zamával a spokojeně zakrákal.

Lief a Barda se při tom pohledu rozesmáli. Bylo to hezké, vidět Kreje zase silného a zdravého — a právě tak bylo příjemné vidět, jak se Jasmině rozzářila tvář.

Za jejich zády se ozval tlumený zvuk, a když se otočili, uviděli Ralada, který se zrovna posadil a zmateně se rozkoukával. Kštice červených vlasů mu trčela jako chochol. Roztěkanýma očima se rozhlížel kolem sebe.

„Neboj se, příteli!“ zvolal Barda. „Opravdu jsou pryč. Už navždycky!“

Lief šel za Jasminou. Seděla na trávě s Fillim, který jí švitořil do ucha. Oba pozorovali Kreje, který se právě vznesl do výšky a hned zase letěl střemhlav dolů, aby vyzkoušel svá křídla.

„Namažu ti rameno nektarem, Jasmino,“ řekl Lief a usadil se vedle ní.

Dívka však zavrtěla hlavou. „Musíme nektar šetřit na horší časy,“ oznámila mu věčně. Zalovila v kapse a vytáhla nádobku s masťou, kterou Raladovi léčila odřeniny. „Tohle mi bude stačit,“ řekla. „Rána není tak hrozná.“

Lief chtěl protestovat, ale nakonec to vzdal. Věděl už, že Jasminu je nejlepší nechat, aby si dělala věci po svém. Rameno měla silně pohmožděné, opuchlé a zanícené. Teď bylo červené a brzy se zbarví do tmavě purpurové. Rána uprostřed modřiny byla malá, ale hluboká. Sekera ji musela zasáhnout špičkou ostří.

Potíral ránu silně páchnoucí zelenou masťou a dělal to, jak nejněžněji to dokázal. Jasmina seděla velmi klidně a nevydala ani hlásku, ačkoli ji to muselo nesmírně bolet.

Přistoupili k nim Barda s raladským mužem, který se zlehka poklonil a usmál se na ně, pak sepal dlaně a znovu se uklonil.

„Jmenuje se Manus. Rád by vám poděkoval za to, že jste ho zachránili před Strážci a před Jin s Jodem,“ řekl Barda.

„Říká, že je nadosmrti naším dlužníkem.“

„Nic nám nedlužíš, Manus,“ odpověděl Lief s úsměvem. „Také jsi pro nás riskoval svůj život.“

Manus se sehnul a dlouhým, hubeným prstem překotně načmáral do písku řadu znaků.

„Vy jste mě zachránili před smrtí dvakrát,“ překládal pomalu Barda. „Můj život teď patří vám.“

Manus dychtivě přikývl a teprve v té chvíli si Lief uvědomil, že je němý.

Barda si všiml jeho rozpaků. „Žádný z Raladů nemá hlas, Lief,“ řekl chraplavě. „O to se postarala už kdysi dávno Thegan. Bylo to v době, kdy ze závidy a zášti přeměnila překrásné město D'Or na Jezero prokletí. Raladové se kvůli tomu proti ní vzbouřili. Ona jejich povstání potlačila a potrestala věčným mlčením nejenom je, ale i jejich potomky. Proto v Raladinu už sto let nezazněl lidský hlas.“

Lief zamrazilo. Co je to za posedlou, zlou bytost tahle čarodějnice? Pak ho napadlo ještě něco a mlčky pohlédl na klidnou hladinu močálu. Někde v jeho hlubinách leží ohyzdní, podlí Jin a Jod.

Jak dlouho asi bude trvat, než to Thegan zjistí? Měsíc? Týden? Den? Hodinu? Nebo už v tuhle chvíli letí směrem k nim, štvaná strašným hněvem?

Thegan dokázala umlčet celý národ za to, že si jí dovolil odmlouvat. Jakou strašlivou pomstu sešle na Bardu, Jasminu a Lief, kteří zavinili smrt dvou jejích dětí?

Utíkej! Uteč co nejdál! zašeptal tichý, rozechvělý hlásek v jeho hlavě. Utíkej domů, zalez do své postele a přetáhni si peřinu přes hlavu. Schovej se. Doma budeš v bezpečí.

Ucítil na svém rameni ruku a pohlédl na Manuse, který se mu naléhavě snažil něco naznačit.

„Manus si myslí, že bychom se měli dostat co nejdál odtud dříve, než zapadne slunce,“ vysvětloval Barda. „Bojí se, že by mohla přijít Thegan. Všichni bychom si potřebovali odpočinout, ale souhlasil jsem, že půjdeme, co nejdál to půjde, a teprve pak se utáboříme. Můžeš vyrazit?“

Lief se zhluboka nádechl, vypudil z hlavy tichého našeptávače a kývl na souhlas. „Ano. Jsem připraven.“

11. CESTA DO RALADINU

Té noci spali pod shlukem blumových keřů, daleko od cesty a od pramene vody. Žádný z nich nechtěl riskovat, že je uvidí někdo, kdo by mohl Thegan prozradit, kde jsou.

Byla jim nepříjemná zima, protože měli šaty stále ještě vlhké a ztuhlé od bláta a nemohli si dovolit zapálit oheň. Přesto okamžitě usnuli vyčerpaním po všem, co se jim toho dne přihodilo.

Někdy po půlnoci se Lief probudil. Bledá měsíční záře prosvítila mezi listy keřů a vytvářela na zemi podivnou stínohru. Všude byl naprostý klid. Otočil se na druhý bok a pokoušel se znovu usnout. Ale i když ho tělo bolelo únavou, myšlenky se mu neúnavně honily hlavou a spánek nepřicházel.

Vedle něj neklidně oddechoval Manus — bezpochyby ho trápily zlé sny.

Nebylo divu. Pomocí posunků a podivného obrázkového písma svého národa jim vyprávěl, že ho Jin s Jodem věznili celých pět let. Když cestoval z Raladinu do Del, nechal se zlákat z cesty omamnou vůní blumových keřů, zapadl do bažiny a byl uvězněn.

Lief se ani neodvažoval si představit, jaké dlouhé strádání musel tento mužík od té doby vytrpět. Barda sice nerozuměl raladskému písmu dokonale — ale dokázal přeložit dost, aby jeho strašlivému příběhu porozuměli.

Manus musel pracovat jako otrok, byl bit, hladověl a ti netvoři s ním zacházeli s neuvěřitelnou krutostí. Přivázaný ke zdi v kuchyni byl nucený po celé roky bezmocně přihlížet, jak Jin s Jodem chytali, zabíjeli a jedli jednu nevinnou oběť za druhou. Nakonec se mu podařilo utéct — jenže pak, když už byl kousek od domova, padl do rukou oddílu Šedých strážců, kteří ho přinutili jít zase zpátky.

Pět let žil ve strachu a s odporem snášel život ve společnosti vtěleného zla. Není divu, že ho ve spánku pronásledují noční můry.

Když se ho Lief zeptal, jak dlouho potrvá cesta do Raladinu, bez rozmyšlení načmáral svou odpověď prstem do písku.

„Tři dny,“ řekl ustaraně Barda, zatímco si prohlížel znaky. „Pokud nás dřív nedostihne Thegan.“

Pokud nás dřív nedostihne Thegan...

Lief ležel schoulený na zemi a zachvěl se při pomyslení na písmeno „T“ a otazník. Kde je asi Thegan teď? Co dělá? Jaké rozkazy dává?

Temnota noci jako by na něj ztěžka doléhala. Ticho bylo všudypřítomné a hrozné. Možná už teď se k nim plíží mihotavé stíny Theganiných démonů. Možná už natahují dlouhé hubené ruce, aby ho chytili za nohy a odvěkli ho za ukrutného ječení pryč...

Na čele mu vyrazily krupě potu. Děsem se mu sevřelo hrdlo. Přemáhal se, aby dokázal zůstat potichu a nevzbudil ostatní. Strach jím prostupoval čím dál víc, až se mu chtělo nahlas vykřiknout.

Topas chrání toho, kdo jej nosí, před hrůzami noci...

Zašmátral pod košilí a přitiskl roztřesené prsty na zlatý drahokam. Téměř okamžitě jako by se stíny stáhly a srdce mu zase začalo bušit klidněji.

Zhluboka si povzdechl, převalil se na záda a upřeně se díval nahoru skrz listy keřů. Měsíce chyběla do úplňku jen jedna čtvrt'. Proti hvězdnému nebi se hrdě tyčila černá silueta Kreje, který nad nimi seděl na větvi suchého stromu. Hlavu měl zdviženou a žluté oči se mu leskly v měsíčním světle.

Nespál. Byl ve střehu. Na stráž.

Lief pocítil zvláštní klid a znovu se převalil na bok. Pouze tři dny, pomyslel si. Pouze tři dny cesty do Raladinu. A Thegan nás nechytí. Pak už ne.

Zavřel oči a s prsty stále přitisknutými k topasu nechal svou mysl, aby se pomalu uvolnila, a usnul.

*

Ráno se opět vydali na cestu. Zpočátku se drželi na malých, dobře skrytých pěšinách, postupně ale byli nuceni vycházet do otevřené krajiny. Stromy a keře ubývaly a země byla čím dál vyprahlejší.

Nepotkali nikoho. Tu a tam minuli dům nebo větší stavení, v nichž se kdysi skladovalo obilí nebo chovala zvířata. Všechny byly prázdné a pozvolna se rozpadaly v ruiny. Některé byly označeny znamením Pána stínů.

Když se večer začalo stmívat, našli opuštěný dům a utábořili se v něm na noc. Naplnili si vaky vodou ze studny a snědli všechno, co objevili a nebylo to dosud zkažené.

Vzali si také nějaké zásoby, lana, pokrývky, oblečení, nářadí, hrnec na vaření vody, svíčky a lucernu.

Lief se cítil nesvůj, že si bere věci, které kdysi patřily jiným. Ale Manus, který pocítoval silný zármutek nad každou stopou strachu, zkázy a zoufalství v domě, zakroutil hlavou a ukázal na malou značku vyškrábanou ve zdi vedle okna. Byla to stejná značka, jakou nakreslil do prachu, když se poprvé setkali na mýtině.

Teď už jim důvěřoval natolik, že jim prozradil, co značka znamená. Byl to symbol z raladského písma, který označoval ptáka, ale také svobodu. Rozšířil se však daleko za hranice Raladinu a dostal zvláštní význam po celé Deltě. Manus jim pečlivě vysvětlil její význam:

Značka svobody se stala tajným znamením užívaným mezi těmi, kteří přísahali, že nikdy nepodlehnu nadvládě Pána stínů. Podle ní se navzájem poznávali — a tak rozeznali nepřátele od spojenců.

Předtím, než obyvatelé tohoto stavení zemřeli nebo uprchli, zanechali v něm znamení pro všechny spřízněné pocestné, kteří v budoucnosti přijdou do jejich domu. Byl to jediný způsob, jak mohli dát najevo svůj odpor vůči krutovládě a svou víru v lepší budoucnost. Teprve teď Lief pochopil, že kdyby tu ti lidé stále žili, rádi by jim dali cokoli, aby jim pomohli na jejich výpravě.

Měli jsme velké štěstí, že jsme potkali Manuse, pomyslel si. Jako by nás osud spojil dohromady z nějakého zvláštního důvodu. Jako by naše kroky vedla neviditelná ruka.

Zastýděl se za tu myšlenku. Se svými přáteli v Del se takovým řečem vždy vysmívali. Ale tahle cesta ho naučila, že je mnoho věcí, o nichž jeho kamarádi v Del nevědí vůbec nic, a mnoho záhad, kterým on sám porozumí teprve časem.

*

Ráno se vydali na další cestu. Teď, když už věděli, co mají hledat, viděli najednou symboly svobody na každém kroku. Byly nakreslené křídou na rozpadajících se zdech a plotech, sestavené z kamínků na zemi, vyřezané do kůry stromů. Pokaždé když Lief značku spatřil, posílilo to jeho naději. Byla důkazem, že ať je situace v Del jakákoli, v kraji dosud žijí lidé, kteří jsou stejně jako on ochotni se Pánovi stínů postavit.

Manus se však tvářil stále vážněji a ustaraněji. Pohled na vylištěný venkov a rozbořené domy v něm prohluboval obavy o jeho vlastní vesnici.

Svůj domov poprvé opustil tehdy, když se jeho lidé doslechli, že Pán stínů zatoužil po dalších otrocích a jeho pozornost se zaměřila na Raladin. Pán stínů věděl, že Raladové jsou velmi silní a pracovití a ve stavitelství se jim nikdo nevyrovná.

Manus měl najít pomoc v Del — Raladové byli přesvědčeni, že tam musejí existovat tajné skupiny odpůrců Pána stínů. Netušili, že odpor proti nadvládě byl ve městě zlomen už dávno předtím a že z Del se pomoci nedočkají.

Manus byl pryč více než pět let — za tu dobu stačila Thegan napáchat v zemi mnoho zlého. Neměl ponětí, co najde na místě, kde stával Raladin.

Přesto tvrdošíjně pokračoval vpřed a i přes své vyčerpání pospíchal k domovu ze všech sil. Na konci třetího dne pro něj mohli udělat jediné — přesvědčit ho, aby si přes noc alespoň trochu odpočinul.

*

Lief si ještě velmi dlouho pamatoval, co se stalo příštího rána.

Vstali hned za svítání a opustili obydlí, do něhož se na noc uchýlili. Manus skoro běžel, převedl je přes rozlehlé pole a za ním se vnořil do shluku zakrsklých keřů.

Došli k hluboké tůni, do níž z blízkých kopců přitékal zurčící potůček. Manus se vydal proti proudu, občas se brodil vodou, jindy klusal po břehu. Ostatní ho následovali, ale udržovali s ním tempo jen stěží. Když se jim vzdálil, snažili se neztratit z dohledu jeho červenou poskakující kšticí.

Manus za celou dobu nepromluvil. Všichni cítili jeho nervozitu, která narůstala, jak se blížili k místu, na něž se tak dlouho těšil. Nakonec došli k vodopádu, který stupňovitě stékal z ploché skály a zahaloval jej závoj vodní páry. Tady se zničehonic zastavil.

Otočil se a se strnulým výrazem ve tváři čekal na ostatní. Když k němu dorazili, ani se nepohnul.

Tak jsme tady, pomyslel si Lief. Manus se bojí udělat poslední krok. Má strach z toho, co tam najde.

Dlouho bylo ticho. Nakonec promluvil Jasmína.

„Je lepší vědět, jak to je,“ špitla.

Manus na ni chvíli upřeně hleděl. Pak se nečekaně obrátil a proskočil vodopádem.

Tři přátelé ho následovali a jeden po druhém se vrhli do ledové spršky. Za vodopádem byla naprostá tma — nejprve prošli jeskyní, potom temnou chodbou. Posléze se v dáli před nimi objevila slabá záře, která byla s každým krokem jasnější.

Otvorem ve skále se vynořili na druhé straně kopce a mžourali v ostrém slunečním světle. Stáli na oblázkové cestičce, která vedla dolů do překrásné vesnice kulatých domečků, dílen a sídel postavených jednoduše, ale důmyslně z ohýbaných pálených cihel. Stavení obklopovala náměstí vydlážděné velkými plochými kameny. Uprostřed něj tryskala kašna, jejíž průzračná voda se třpytila ve slunečním světle.

V domech však byla tma. Přes okna visely husté pavučiny. Otevřené dveře se ve slabém vánku kývaly a vrzaly.

Život ve vesnici jako by se zastavil. Nebylo tu ani živáčka.

12. HUDBA

Mlčky sestoupili po oblázkové cestě do vesnice a začali hledat známky života. Lief s Jasmínou všechno pečlivě a pomalu prohlíželi a bylo jim těžko u srdce. Manus zoufale běhal z jednoho domu do druhého, zamračený Barda mu kráčel v patách.

Všechny domy byly opuštěné. Co nemohli nepřátelé odnést, to aspoň zničili.

Když se konečně všichni čtyři sešli na náměstí u kašny, Ralad měl ve tváři hluboký zármutek.

„Manus si myslí, že jeho lidé byli odvedeni do Země stínů, nebo jsou mrtví,“ zabručel Barda.

„Možná se jenom přestěhovali někam jinam, Manusi,“ snažil se ho utěšit Lief. „Třeba se jim povedlo utéct.“

Ralad však rázně zakroutil hlavou.

„Nikdy by dobrovolně neopustili Raladin,“ namítl Barda. „Odkáživa to byl jejich domov.“

Ukázal na hromady odpadků a vyhořelá ohniště, která zdobila ulice i náměstí. „Pozůstatky po Šedých strážcích,“ prohodil a rty se mu zkřivily odporem. „Nějakou dobu tu museli pobývat. A podívejte se na ty husté pavoučí sítě v oknech. Řekl bych, že Raladin je prázdný už nejméně rok.“

Manus se sesunul k zemi. Nohou zavadil o něco, co uvízlo mezi dlažebním kamenem a okrajem kašny. Sehnul se a zvedl dlouhou flétnu vyřezanou ze dřeva. Smutně ji pohoupal v rukou a sklonil hlavu.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Lief a pozoroval ho.

Jasmína pokrčila rameny. „Dáme si den odpočinku, pak půjdeme dál,“ řekla. „Už nemůžeme být daleko od Jezera prokletí. Věřím, že Manus nás k němu zavede. Nic ho tady nedrží.“

Tentokrát se Lief ale nenechal jejím pevným, chladným hlasem oklamat. Věděl už, jak Jasmína své city maskuje. Věděl,

že jí osud Ralada není lhostejný.

Najednou se ovzduším rozezněl překrásný, čistý zvuk. Lief polekaně vzhlédl.

Manus přiložil flétnu ke rtům a hrál. Oči měl zavřené a pohupoval se ze strany na stranu.

Lief stál jako očarováný a čisté, plynulé tóny mu naplňovaly uši i duši. Byla to ta nejkrásnější a zároveň nejsmutnější hudba, jakou kdy slyšel. Jako by pocity zármutku a těžké ztráty, které Manus nemohl nahlas vyslovit, vycházely přímo z jeho srdce.

Liefovi se zalily oči slzami. V Del nikdy neplakal, aby si ostatní nemysleli, že je zženštilý. Ale tady se teď nestyděl.

Cítil, jak vedle něj nehybně stojí Barda. O kus dál viděl stát Jasmínu se zelenýma očima plnýma smutku. Filli jí seděl vzpřímeně v náruči a udiveně Manuse pozoroval, Krej jí jako socha seděl na rameni. Všichni byli stejně jako on uchvázeni písní, kterou Manus oplakával svůj ztracený lid.

Najednou Lief uviděl, jak se v rohu náměstí kdesi za Jasmínou něco pohnulo. Setřel si slzy, protože si myslel, že ho šálí zrak. Ale nebylo pochyb. Jeden z ohromných dlažebních kamenů se začal pomalu odsouvat!

Místo varovného výkřiku, který mu uvízl v hrdle, ze sebe vydal jen tlumený zvuk. Jasmína na něj vyplašeně pohlédla a otočila se, aby viděla, co ho vystrašilo.

Kámen se dál neslyšně sunul ze svého místa. Pod ním se začal odkrývat hluboký prostor, zalitý teplým světlem. Uvnitř se něco hýbalo!

Lief na zlomek vteřiny zahlédl hlavu s červenou kšticí a černá korálkovitá očka. Pak se jediným rychlým pohybem modrošedé ruky s dlouhými prsty kámen překlopil stranou. A během chvilky začaly hbitě vylézat desítky Raladů, kteří se radostně hnali k Manusovi. Lief oněměl úžasem, a když se otočil, viděl, že totéž se děje v ostatních třech rozích náměstí. Kameny se odsouvaly stranou a Raladové vyskakovali z děr jako zrnka kukuřice z rozpálené pánve.

Byly jich desítky... stovky! Dospělí i děti všeho věku. Všichni tleskali, smáli se a pospíchali přivítat Manuse, který překvapením upustil flétnu, vyskočil a tvář se mu rozzářila štěstím.

*

O mnoho hodin později, vykoupání a dobře najedení, odpočívali Lief, Barda a Jasmína na měkkých pohovkách z kapradí a pokrývek a užasle si prohlíželi, co dokázali Raladové vybudovat během několika málo let.

Jeskyně byla obrovská. Lucerny ji naplňovaly tlumeným světlem. Na jedné straně bublal pramen vody, který vtékal do čistého, hlubokého jezírka. Trubkami, které vedly do komínů nadzemních domků a byly na konci otevřené, sem zlehka vanul čerstvý, voňavý vzduch. Kolem stály domky, sklady i shromažďovací sál. Byly tu dokonce ulice a uprostřed prostorné náměstí, stejně jako to nad jejich hlavami.

„Muselo to dát hroznou práci, vyhloubit jeskyni a postavit v ní skrytou vesnici,“ zamumlal Lief. „Tak nějak musí vypadat tajná chodba, kterou jejich předkové vykopali pod palácem v Del. Ale tohle je mnohem větší!“

Barda ospale přikývl. „Říkal jsem ti, že Raladové jsou neúnavní pracanti a důmyslní stavitelé,“ připomněl mu. „A taky jsem ti říkal, že by nikdy neopustili Raladin. Ale tohle bych nečekal ani já!“

„A bezpochyby ani Thegan a Šedí strážci o tom nemají potuchy,“ zívla Jasmína, která ležela na zádech se zavřenýma očima. „Strážci nahoře tábořili a vůbec netušili, že Raladové se skrývají přímo pod nimi.“

„Ani my jsme nic nepoznali, dokud se nám sami neukázali,“ řekl Lief. „A udělali to jenom proto, že slyšeli Manuse hrát na flétnu.“

Jasmína se zasmála. Vypadala mnohem klidněji než kdy předtím. „To je dobře. Pán stínů musí mít ohromný vztek, že mu Raladové proklouzli mezi prsty. Čím víc času Strážci věnují jejich hledání, tím méně času budou mít na to, aby nám dělali potíže.“

Lief pozoroval Manuse, jak svým přátelům stále ještě líčí dobrodružství a nebezpečí, která zakusil od té doby, kdy se viděli naposledy. Čnáral na zeď jeskyně jakousi křídou značky a hned je zase všechny mazal.

„Ještě si myslíte, že nás Manus zavede k Jezeru prokletí?“ zeptal se.

„Zavede,“ zabručel Barda. „Ale asi to nebude hned. A to je dobře. Aspoň nás to donutí odpočívat. A odpočinek teď potřebujeme víc než cokoli jiného.“ Líně se protáhl. „Jdu spát,“ oznámil. „Je sice ještě den, ale kdo by to tady dole poznal?“

Lief přikývl, ale Jasmína nereagovala. Už spala. Brzy nato Manus dokončil své vyprávění a odebral se s přáteli na náměstí uprostřed jeskyně. Zřejmě se tam sejdou snad všichni Raladové. Lief líně zauvažoval, copak asi dělají, ale během chvilky to pochopil.

Něžná hudba naplnila vzduch — stovky fléten zpívaly společně o vděčnosti, štěstí, přátelství a míru. Raladové oslavovali shledání s přítelem, v jehož návrat už dávno přestali věřit. Manus stál mezi nimi a flétnou vypouštěl do světa radost tryskající z hloubi jeho srdce.

Lief ležel bez pohnutí a nechal hudbu, aby ho zaplavila svou sladkostí. Cítil, jak mu klesají víčka, a nebránil se tomu.

Musel dát Bardovi za pravdu. Poprvé v těchto dnech mohli spát klidně a s pocitem bezpečí, nemuseli se bát útoku nebo nepříjemného překvapení. Měli by načerpat co nejvíc sil, dokud mají možnost.

*

Strávili v Raladinu ještě tři dny. Během nich se dozvěděli mnoho o Raladech a jejich životě.

Zjistili třeba, že tento malý národ netráví všechn svůj čas pod zemí. Když je to bezpečné, bývají celé dny venku.

Starají se o svá políčka, ukrytá poblíž vesnice. Kontrolují a opravují trubky, které přivádějí do jeskyně čerstvý vzduch, a poplašná zařízení, která je varují, když se k vesnici někdo blíží. Učí své děti stavitelskému řemeslu a užívají si slunečního světla.

Nikdy ovšem nehrají na otevřeném prostranství svou hudbu. Nemohou riskovat, že je někdo uslyší. Hrají pouze v podzemí, a pokud je poplašné zařízení varuje před nezvanými hosty, musejí okamžitě přestat. Byl to zázrak, že Manus našel u kašny flétnu. Někdo ji tam musel ztratit a zapomenout před lety, kdy Raladové vytrvale hloubili svůj tajný

úkryt. Ležela tam celou tu dobu, jako by na něj čekala.

Čtvrtého rána společníci poznali, že nadešel čas odejít. Byli posilnění, dobře najedení a odpočatí. Jasmíně se už téměř zahojilo zraněné rameno. Oblečení zas měli čisté a suché a Raladové dali každému z nich brašnu se zásobami.

S těžkým srdcem vylezli na povrch. Neměli důvod tu dál zůstat, ale žádnému z nich se nechtělo odejít. Ve srovnání s časy klidu a bezpečí, které tu strávili, se úkol, který byl před nimi, zdál ještě těžší a hrozivější.

Teprve teď Raladům oznámili, kam se chtějí vydat. Manus je varoval, aby cíl své cesty drželi v tajnosti co nejdéle. Záhy zjistili proč.

Ralady zachvátilo zděšení. Nakupili se kolem nich, drželi Manuse vši silou a odmítali je pustit. Pak začali čmárat na zem tak rychle, že ani Barda nerozuměl, co se jim snaží říct.

„My víme, že Jezero prokletí je začarované místo, kam se nemá chodit,“ řekl jim Lief. „Víme, že tam budeme čelit nebezpečí, ale nebude to poprvé.“

Raladové bezradně kroutili hlavami nad jejich pošetilostí. Znovu začali psát do písku — spoustu nejrůznějších znaků pro zlo a smrt. Jedna značka však byla větší než kterákoli jiná a opakovala se nejčastěji.

„Co to znamená? Čeho se tolik bojí?“ zašeptal Lief Manusovi.

Manus se ušklíbnul a napsal do prachu jediné, jasné slovo.

SOLDYN

13. JEZERO PROKLETÍ

Jasmína se zamračila. „Co je to Soldyn?“ zeptala se. Ale Manus jí to nedokázal, anebo nechtěl vysvětlit.

„Ať už je ten Soldyn cokoli, musíme se mu postavit,“ zavrčel Barda. „Stejně jako budeme muset čelit Thegan, jestli nás bude pronásledovat.“

Raladové se při zmínce o Thegan vystrašeně přitiskli jeden k druhému. Tvářili se velmi ustaraně. Byli přesvědčení, že pocestní nechápou hrozící nebezpečí, a že Manus, který má být jejich průvodcem, je proto odsouzený k záhubě.

„Nebojte se o nás,“ pravil pevně Lief. „Máme zbraně. Když na nás Thegan začne zkoušet svoje kouzla, zabijeme ji!“

Raladové jen nedůvěřivě zakroutili hlavou a znovu něco načmárali na zem. Barda se sehnul a zamračil se nad jejich kresleným písmem.

„Říkají, že je nesmrtelná,“ vysoukal ze sebe neochotně. Jediný způsob, jak lze čarodějnici zabít, je zranit ji tak, aby jí tekla krev. Ale celé její tělo je chráněno kouzly. Řada statečných lidí se už pokusila jejím neviditelným krunýřem proniknout, nikomu z nich se to ovšem nepovedlo a do jednoho zemřeli.“

Lief pohlédl zamyšleně na Jasmínu. Oči měla upřené na Kreje, který s roztaženými křídly plachtil vysoko nad nimi.

Lief se kousl do rtu a podíval se opět na Ralady. „Pak se před ní budeme schovávat,“ řekl jim. „Skrýjeme se, budeme se nenápadně plížit, zkrátka uděláme všechno, co je v našich silách, aby nás nezpозorovala. Ale musíme k Jezero prokletí dojít. Prostě musíme.“

Nejvyšší z Raladů, žena jménem Simona vystoupila z davu a pečlivě něco napsala do hlíny.

„To vám nemůžeme říci,“ odpověděl jí Barda. „Ale věřte nám, prosím, že to nebezpečí nepodstupujeme z lehkovážné pošetilosti. Máme před sebou úkol, jehož cílem je pomoci Deltoře i všem dobrým lidem v ní.“

Simona si ho chvíli pozorně prohlížela a pak pomalu přikývla. Raladové ustoupili stranou a nechali poutníky vykročit po pěšině, která se klikatila ven z vesnice.

Manus šel v čele s hlavou hrdě zdviženou. Neotočil se, ale Lief to udělal.

Lidé stáli nehnutě namačkaní ve velikém davu a dívali se za nimi s rukama přitisknutými na srdci, dokud jim poutníci nezmizeli z dohledu.

*

Odpoledne začala být cesta hrbolatější a kopce strmější. Holé větve suchých, sluncem vybělených stromů trčely vzhůru k modrému nebi. Tráva jim šustila pod nohama a nizounké keře byly suché a zaprášené.

Z křovin bylo slyšet podivné šustění a v tmavých norách pod kořeny stromů neustále něco cupitalo, přesto nespátřili žádného živého tvora. Těžký nehybný vzduch se skoro nedal dýchat. Když se ale zastavili, aby posvačili, nedokázali dlouho sedět a brzy pokračovali dál. Šustivé zvuky v nich vyvolávaly nepříjemný pocit, že je neustále někdo pozoruje. Slunce už se chýlilo k obzoru a Manus šel čím dál pomaleji. Ploužil se, jako by musel svoje nohy přemlouvat k chůzi. Jeho společníci se vlekli za ním, s očima zabodnutými do země, která začínala být zrádná, plná prasklin, děr a kamení. I když nepadlo jediné slovo, všichni věděli, že se neodvratně blíží k cíli své cesty.

Nakonec došli na místo, kde se stýkala úpatí dvou strmých, skalnatých kopců a vytvářela průsmyk ve tvaru „V“. Mezi horami viděli nebe s červánky a rudou siluetu zapadajícího slunce, plápolající jako varovné znamení.

Ralad se zastavil a opřel se o skálu. Kůži měl šedou jako prach a zorničky černých očí se mu strachem úplně rozšířily.

„Manusi, Jezero je...“ začal Lief, který už nepromluvil celou věčnost. Polkl a zeptal se znovu chraplavým hlasem:

„Jezero je už za těmi skalami?“

Manus přikývl.

„Pak není třeba, abys s námi šel dál,“ řekl Barda. „Ukázal jsi nám cestu až sem a víc od tebe nežádáme. Vrať se domů ke svým přátelům. Jistě netrpělivě čekají na tvůj návrat.“

Ale Manus semknul rty a odmítavě zakroutil hlavou. Vzal kámen a napsal na skálu:

Tentokrát Lief nemusel čekat, až mu to Barda přeloží. Tu větu už jednou viděl. „Dvakrát jste mě zachránili před smrtí.

Můj život patří vám.“

Všichni tři začali mluvit jeden přes druhého, ale ničím nedokázali Manuse přesvědčit, aby se vrátil. Vlastně se zdálo, že

jejich argumenty spíš posílily jeho odhodlání jít dál. Dech se mu zpomalil, do tváří se mu vrátila barva a jeho oči zas dostaly jiskru.

Pak se rozhodl jednat. Nečekaně se obrátil a téměř utíkal k trhlíně mezi skalami. V mžiku byl pryč. Nezbylo jim nic jiného než spěchat za ním.

Klopýtali úzkým průsmykem v řadě za sebou. Snažili se držet Ralada a jeden druhého tak blízko, jak to jen šlo. Tak se soustředili na cestu, že nebyli připraveni na to, co se jim ukázalo, když konečně došli na konec soutěsky.

Kus pod nimi leželo temné jezero lemované šedivými, bahnitými břehy, prošpikované podivnými otvory, které vypadaly jako díry od červů. Uprostřed jezera se tyčila slizká skála, z níž pomalu stékala voda. Nepřetržitě odkapávala a vytvářela na hladině malé mastné kruhy.

Za jezerem se jako ohromní strašáci zdvihaly holé haldy jílu. Kolem dokola nebyl kousek zeleně. Nebylo slyšet žádné zvuky, kromě odkapávající vody a tlumeného mlaskání bláta. Ve vzduchu byla cítit jen vlhkost a hniloba. Bylo to místo hořkosti, hnusu, utrpení a smrti.

Liefovi se zvedl žaludek. Jezero prokletí mělo přiléhavý název. Tohle tedy stvořila čarodějnice Thegan z města D'Or — města, o kterém Jasmína prohlásila, že bývalo jako zahrada. Vedle něj potichu klel Barda a Jasmína konejšivě mluvila na Filliho a Kreje.

Manus se celý třásl a zíral na spoušť, o níž celý svůj život slyšel a kterou teď poprvé viděl na vlastní oči. Byla to ukázka Theganiny závisti, podlosti a zla, proti níž kdysi jeho lid otevřeně protestoval a stihl jej za to krutý trest.

„Je Pás teplý?“ zašeptal Barda Liefovi do ucha. „Cítí, že drahokam je někde poblíž?“

Lief zakroutil hlavou. „Musíme jít blíž,“ odpověděl mu tlumeně.

Manus na něj zvědavě pohlédl. Mluvili potichu, ale i tak slyšel, co říkají.

Šel s námi takovou dálku až sem, pomyslel si Lief. Musíme mu říct aspoň něco o tom, proč jsme tady. Stejně to nakonec zjistí, jestli se nám drahokam podaří najít.

„Hledáme zvláštní kámen, který musí být podle našich předpokladů ukrytý v tomhle jezeře,“ řekl Raladovi. „Ale celá záležitost musí zůstat v naprostém utajení. Pokud se nám ho podaří najít, za žádnou cenu to nesmíš nikomu prozradit.“

Manus si přitiskl ruku na srdce a přikývl.

Pomalou a opatrně sešplhali z posledních skal, až došli k pásu bahna, který obklopoval jezero kolem dokola.

„Musíme být opatrní, to bláto může být pěkně nebezpečné,“ zamumlala Jasmína při vzpomínce na zrádný močál.

„Existuje jediný způsob, jak to zjistit,“ řekl Barda a rázně vykročil vpřed. Propadl se po kotníky do jemného, šedého bláta, ale nic víc se nestalo.

Ostatní ho opatrně následovali. Shodili ze zad brašny a společně se vydali k okraji jezera. Jejich nohy za sebou nechávaly v blátě hluboké stopy. Lief se sehnul a konečky prstů se dotkl vody.

Pás kolem jeho beder se okamžitě rozehrál. Vzrušením se mu rozbušilo srdce.

„Drahokam je tady,“ řekl tiše. „Musí být někde ve vodě.“

Něco ho svédilo na kotníku, a tak se bezmyšlenkovitě sehnul, aby se poškrábal. Jeho prsty se dotkly něčeho podivně slizkého. Pohlédl dolů a zhnuseně vykřikl. Kotník měl obsypaný obrovskými světlými červy. Každým okamžikem se zvětšovali a tmavli krví, kterou mu vysávali. Vyskočil a divoce kopal nohou, aby je setřásl. Bylo to marné.

„Nehýbej se!“ zavolala na něj Jasmína. Přiskočila k němu a chytila ho za nohu. Ústa se jí zkřivila odporem, když začala odtrhávat svíjející se tvory jednoho po druhém a odhazovat je stranou.

Nateklá tělíčka prchala šedým blátem. Liefovi se obracel žaludek při pohledu na hladové tlamy potvor všech tvarů a velikostí, které začaly vylézat z bahna ve snaze chytit si červa ještě za letu.

Najednou bláto ožilo slizkými obludami, které se svíjely, plazily a vyklouzávaly ze svých úkrytů. Bojovaly spolu o tlusté červy, trhaly je na cáry a během chvilky se začaly poutníkům ovíjet kolem nohou. Nedočkavě se kroutily a natahovaly se výš a výš, aby dosáhly na teplé, obnažené maso, na němž by si mohly pochutnat.

Jasmína už Liefovi nedokázala dál pomáhat od nesnesitelných pijavic. V uších se mu rozléhaly panické výkřiky hrůzy — Jasmíniny, Bardovy i jeho vlastní. Manus křičet nemohl. Potácel se v bahně, téměř zakrytý svíjejícími se obludami — těly bez očí, těly, která nevydávala sebemenší zvuk.

Nebyla tu nejmenší naděje. Zanedlouho budou přemoženi — sežráni zaživa...

Filli žalostně vřiskal. Krej útočil ze vzduchu a pokoušel se stvůry odtrhnout Jasmíně z ramen. Musel však bojovat i o vlastní život, protože se mu začaly ovíjet kolem křídel a nohou a stahovaly ho dolů.

Potom zničehonic jako na povel obludy ztuhly. Po stovkách se začaly pouštět, padat na zem a zavrtávat se zpátky do bláta. Během chvilky byly pryč.

Rozhostilo se děsivé ticho.

Jasmína se celá otřásla. Začala si rukama čistit nohy, ruce a oblečení, jako by slizké tvory stále cítila na těle.

Lief stál jako omráčený. „Co se stalo?“ zachrčel. „Proč...?“

„Možná jim nechutnáme,“ zavtipkoval nejistě Barda. Otočil se, aby podal ruku Manusovi, který klečel ve zvrženém blátě.

A pak Lief uviděl, jak se k nim od středu jezera přibližuje vír bublin. A blížil se velice rychle.

„Bardo! Jasmíno!“ zaječel. Jeho varování však přišlo pozdě. Přímě před nimi se zdvihla vlna mastné vody a z hlubin se vynořil obrovský ohyzdný netvor.

Po kůži mu pomalu stékal odporný sliz. Otevřenou tlamu, lemovanou tisícem jehliček, měl plnou zvržené vody, červů a bláta. Ze hřbetu, boků a pod očima, které žhnuly nenasytnou žravostí, mu jako tenká kopí vyrůstaly hrozné lesklé ostny.

S ukrutným zasyčením, z něhož Liefovi tuhla krev v žilách, se vymrštil na břeh a skočil po své kořisti. Lief věděl, že tohle musí být Soldyn.

14. SOLDYN

Lief vyděšeně couval pryč a vytasil svůj meč. Netvor si ale vybral za kořist Bardu a Manuse, kteří upadli. Bezmocně se plácali v bahně a snažili se uniknout. Soldyn už byl skoro nad nimi a rozevíral dokořán ukrutné čelisti jako obrovskou, smrtící past.

Lief celý bez sebe vyrazil vpřed, zběsile křičel na stvůru a vrazil jí meč do mohutného ostnatého krku. Když se k němu Soldyn vztekle otočil, meč se mu vysmekl z ruky. Rozkmitaná zbraň trčela Soldynovi ze slizké kůže. Rána mečem pro něj neznamenalala víc než štípnutí — nebyl ovšem zvyklý na to, aby mu někdo kladl odpor. Teď už nebyl jenom hladový, ale i rozzuřený.

S otevřenou tlamou se vrhl na Liefu. Ten sice uskočil — jenže zakopl o brašny, které stále ležely tam, kde je sotva před pár minutami upustili, a bezmocně se rozplácl do bláta.

Pak už jen ležel na zádech jako omráčený. Slyšel Bardu a Jasmínu, jak na něj zděšeně křičí, aby vstal a utíkal!

Ale na útěk už bylo příliš pozdě. A navíc neměl žádnou zbraň. Neměl nic, čím by se mohl bránit před strašlivými čelistmi, plnými ostrých zubů. Nic kromě...

Pootočil se a popadl dvě brašny za popruhy. Vší silou se rozmáchl a mrštíł je přímo do hladové tlamy, přesně do krku. Soldyn se vzepjal, aby se mohl nadechnout, a vztekle třásl ohromnou hlavou ze strany na stranu. Mrskal ocasem, až se voda v jezere zvířila v blátivou pěnu. Meč se mu uvolnil z krku, několikrát se otočil ve vzduchu a zabodl se do bláta kus od Liefových nohou.

Lief ho popadl, vyskočil na nohy a utíkal jako o život. Křičel na ostatní, aby ho následovali. Věděl, že mají na útěk jen pár vteřin. Za okamžik Soldyn brašny spolkně nebo je vyvrhne ven.

Teprve když doběhl až ke skalám, odvážil se otočit zpět. Barda šplhal vedle něj s Manusem v náručí. Jasmína, Filli a Krej mu byli v patách.

A Soldyn zvolna sklouzl zpátky do Jezera prokletí. Klesl pod hladinu do temných hlubin a zmizel z dohledu.

*

Setmělo se. Rozhodli se zůstat na skalách, protože se zdráhali od Jezera prokletí odejít i přesto, že každou chvíli mohl z temných vod přijít další útok.

Jasmininy i Bardovy zásoby byly pryč. Byly to totiž zrovna jejich brašny, které Lief hodil Soldynovi do chřtánu. Čtyři přátelé se zkroušeně schoulili k sobě, aby se mohli podělit o zbylé přikrývky a navlhle jídlo, které páchlo bahnem a červy. Neustálé hemžení v bahně, podezřelé čvachtání a kapání vody z plačící skály uprostřed jezera je nutilo být stále ve střehu.

Když vyšel měsíc a jeho úplněk zaplavil jezero strašidelným bledým světlem, pokoušeli se plánovat a rozmyslet si, co udělají dál. Jestli je drahokam skrytý někde v blátě pod kalnou vodou, můžou ho vůbec někdy najít?

Jednou z možností by bylo vrátit se do Raladinu pro pořádné nářadí a pokusit se jezero vysušit. Jenže to by trvalo měsíce a nikdo z nich nevěřil, že by práci dokončili živí a zdraví. Soldyn, bahenní tvorové a sama Thegan by se o to bezpochyby postarali.

Nebo by dva z nich mohli vylákat Soldyna na jednu stranu jezera a ostatní by se zatím potápěli a hledali drahokam u protějšího břehu. V hloubi srdce však všichni věděli, že i tento plán je beznadějný. Jakmile Soldyn ucítí ve svých vodách pohyb, otočí se a bleskově zaútočí. Jak hodiny mýjely, přátelé postupně utichli. Jejich situace se zdála být neřešitelná. Těžký smutek místa jim pronikl až do morku kostí.

Lief si vzpomněl, že za úplňku má topas nejsilnější moc, a položil na něj ruku. Hlava se mu vyčistila a pocítil novou naději. Ale nedostal žádný velkolepý nápad ani ho neosvítilo žádné poznání — měl jen jednu utkvělou myšlenku.

Musejí za každou cenu přemoci zdejší smutek. Musejí překonat pocit, že nikdy nemohou zvítězit, jinak je jejich porážka už předem jistá

Potřebovali něco, co by je v jejich zoufalství povzbudilo. Něco, co by jim dodalo naději.

Otočil se k Raladovi, který seděl s hlavou svěšenou a dlaněmi sepnutými mezi kolena.

„Zahraj nám, Manusi,“ poprosil ho. „Ať přijdeme na jiné myšlenky.“

Manus na něj udiveně pohlédl, pak ale zašátral v brašně a vytáhl z ní dřevěnou flétnu. Po chvilkovém zaváhání ji přiložil k ústům a začal hrát.

Hudba se linula v melodických vlnách a plnila mrtvý vzduch nádherou. Flétna vyprávěla o křišťálově čisté vodě prýstíc v chladném stínu, o ptácích zpívajících v zelených korunách stromů, o dětech, které si bezstarostně hrají, o smějících se přátelích, o květinách rozvíjejících se v paprscích slunce.

Lief cítil ohromnou úlevu, jako by mu z ramenou spadlo tíživé břemeno. Ve tvářích Bardy a Jasmíny i samotného Manuse viděl svítající naději. Vzpomněli si, za co bojují.

Zavřel oči, aby mohl hudbu lépe procítit, takže neviděl pruh bublin, které postupně praskaly na hladině jezera, jak cosi neslyšně plulo ke břehu.

Náhle hudba ustala. Lief otevřel oči a překvapeně se podíval na Manuse. Ralad strnule seděl s flétnou stále přitisknutou ke rtům a upíral vyděšený, skelný pohled přímo před sebe. Lief pomalu otočil hlavu, aby viděl, proč se tak bojí.

Byl to Soldyn.

Kalná voda mu stékala po hřbetě a bláto mu kapalo z děr a žmolků ve skvrnitě kůži. Vysoukal se na břeh, a udělal tak do bláta hluboké koryto. Byl ohromný — mnohem větší, než si ho představovali. Kdyby se po nich vrhl, snadno by na ně dosáhl. Mohl je všechny najednou rozdrtit jediným cvaknutím strašlivých čelistí.

Přesto nezaútočil. Pozoroval je, jako by na něco čekal.

„Zpátky!“ hlesl Barda. „Pryč. Pomalu...“

„ANI HNOUT!“ rozlehl se dutý, bručivý hlas, který je na místě zmrazil.

Zaskočení, vystrašení a zmatení zírali na netvora, neschopni uvěřit, že to na ně promluvil on. Soldyn už ale obracel planoucí oči k roztřesenému Manusovi a znovu promluvil.

„HRAJ!“ nakázal mu.

Manus přinutil své rty a prsty k pohybu. Nakonec se hudba znovu rozezněla, zprvu váhavě a slabě, postupně však sílila.

Soldyn zavřel oči. Nehybně se před nimi tyčil jako ohyzná socha, napůl ve vodě a napůl na souši. Směs bláta a slizu mu pomalu zasychala na kůži v tmavých hrudkovitých pásech.

Lief ucítil, jak se něco lehce dotklo jeho nohy. Manus do něj nenápadně šťouchal botou a očima mu dával znamení.

Tohle je vaše šance uniknout, říkaly jeho oči. Můžete vylézt na skály a utéct soutěskou. Teď nedává pozor.

Lief zaváhal. Jasmína netrpělivě pohodila hlavou. Jdi! pobízela ho svým zamračeným pohledem. Ty máš Pás. Aspoň ty se musíš zachránit, jinak je vše ztraceno.

Ale bylo příliš pozdě. Soldyn opět otevřel oči a tentokrát je upřel na Liefu.

„Proč jsi přišel na toto zakázané místo?“ zavrčel.

Lief si olízl rty. Co má říct?

„Nepokoušej se mě oklamat,“ varoval ho Soldyn. „Pokud budeš lhát, poznám to a zabiju tě.“

Zvuk flétny se zachvěl a ustal, jako by Manus náhle ztratil dech.

„HRAJ!“ zaburácel Soldyn, ale neodvrátil přitom pohled od Liefu. Roztřesený Ralad uposlechl.

Lief zvedl hlavu. „Přišli jsme sem hledat jistý kámen, který má pro nás zvláštní význam,“ řekl zvučným hlasem do tichého, kolísavého zvuku flétny. „Spadl do Jezera prokletí z výšin před více než šestnácti lety.“

„Čas mi nic neříká,“ zasyčela nestvůra. „Ale... vím, o jaký kámen jde. Tušil jsem, že se po něm jednoho dne bude někdo shánět.“

Lief se přinutil pokračovat, i když měl hrdlo sevřené strachem. „Viš, kde je?“ zeptal se.

„Mám ho já,“ zavrčel Soldyn. Je to můj poklad — jediná věc na tomto zahořklém, opuštěném místě, která je mi útěchou v mém strádání. Myslíš, že bych tě nechal, aby sis ho jen tak odnesl?“

„Řekni, co za něj chceš!“ zvolal Barda. „Pokud to bude v našich silách, zaplatíme, co si určíš. Půjďme a seženeme to —“

Soldyn zasyčel a zdálo se, jako by se usmál. „To, co žádám, nemusíte hledat,“ pronesl tiše. „Dám vám drahokam za — společníka.“ A obrátil svou velkou hlavu k Manusovi.

15. ČARODĚJKA

Liefovi přeběhl mráz po zádech. Nasucho polkl. „Nemůžeme...“ začal nejistě. „Dejte mi malého muže,“ zasyčel Soldyn.

„Líbí se mi jeho tvář i hudba, kterou hraje. Půjde se mnou do jezera a usedne na plačící skálu. Bude mi hrát na flétnu během nekonečných dní a osamělých nocí. Celý svůj život tu bude hrát pro mé potěšení.“

Lief slyšel, jak se Jasmína zprudka nadechla, a bezradně se rozhlédl kolem sebe. Manus vstal a vykročil vpřed.

„Ne, Manus!“ vykřikl Barda a zadržel ho.

Manus byl bledý, ale hlavu držel zpřímá. Snažil se vymanit z Bardova sevření.

„Chce tady se mnou zůstat,“ zasyčel Soldyn. „Tak ho nechte ho jít.“

„Nenecháme!“ zvolala Jasmína a chytila Manuse za druhou ruku. „On by se pro nás obětoval, ale to my nedovolíme!“

„Dejte mi ho, nebo vás budu muset zabít,“ vrčel Soldyn a ostny na hřebě se mu naježily. „Roztrhám vás na cucky, na vašem mase si budou pochutnávat obludy z bláta a zůstanou z vás jen ohlodané kosti.“

V Liefovi se vzedmula vlna hněvu, která ho rozpálila jako oheň. Vyskočil a postavil se před Manuse. Chránil ho teď zepředu, zatímco Barda s Jasmínou ho bránili ze stran. „Tak nás zabij!“ křikl a vytasil meč. „Ale když to uděláš, zabiješ i svého společníka. Jsi moc velký, než abys dokázal chytit jen jednoho z nás!“

„UVIDÍME!“ zaburácel Soldyn a vrhl se vpřed. Lief byl připravený na útok, ale netvor se v poslední chvíli stočil jako had a tří z mečovitých ostnů, které měl pod očima, zajely pod Liefovu paži, rozřízly mu košili na proužky a projely záhyby pláště.

Pak Soldyn lehce pohodil hlavou a odhodil Liefu od Manuse. Několik příšerných vteřin visel Lief ve vzduchu a nemohl se nadechnout, protože ho škrtily řemínky pláště.

Hučelo mu v uších a oči mu zastřela rudá mlha. Bylo mu jasné, že co nevidět omdlí. Plášť měl zavázaný na dva uzle a nedařilo se mu ho rozvázat. Zbývalo mu jediné. Z posledních sil se otočil, zhoupl se a rukama se chytil jednoho ze Soldynových ostnů.

Škrtivé sevření kolem jeho krku okamžitě povolilo. Zhluboka se nadechl, přitáhl se nahoru a posadil se na osten.

Opatrně se po něm sunul, dokud nebyl přímo pod okem netvora.

Košili měl roztrhanou a zhrušeně se otrásl, když se dotkl Soldynovy kluzké, zvrásněné kůže. Přesto se ho pevně držel a tiskl se k němu s mečem připraveným v ruce.

„Shod' mě dolů do bahna a slizu a utop mě, jestli chceš, Soldyne,“ řekl. „Ale než budeme spolu hotovi, moji přátelé utečou. A ještě než zemřu, zapíchnu ti meč do oka, to ti slibuju. Jakkak se ti bude líbit žít na tomhle plesnivém místě napůl slepý? Nebo pro tebe ani tvůj vlastní zrak nic neznamená?“

Netvor neodpovídal.

„Nech našeho přítele odejít, Soldyne,“ naléhal Lief. „Trpěl už dost dlouho a teď je konečně svobodný. Přišel sem jenom kvůli nám. Sniř se s tím, že my se ho nevzdáme. Nedostaneš ho, za žádnou cenu!“

„Ty... bys pro něj byl ochotný zemřít,“ zahučel konečně netvor. „On... by zemřel pro tebe. A vy všichni byste se vzdali — čehokoli — pro vaši věc. Vzpomínám si — jako by se mi vybavovala — doba, kdy i já... kdysi dávno. Už je to tak

dlouho...“

Přimhouřil oči a začal se kolébat, bručel a kroutil hlavou.

„Něco — se — se mnou děje,“ zasténal. „Moje mysl se — rozjasňuje... jako bych procitl z dlouhého snu. Vidím — obrazy z jiné doby a jiného místa. Co jsi to se mnou udělal? Jaké čary...?“

Teprve teď si Lief uvědomil, že Kouzelný pás s topasem, který v něm byl zasazen, je přitisknutý na netvorovu kůži.

„To, co vidíš, nejsou žádná kouzla, ale opravdové vzpomínky,“ zašeptal. „Všechno, co vidíš, je skutečné.“ Soldynovi se v měsíčním světle leskly oči. Už to nebyly oči vyhladovělé bestie, ale oči bytosti naplněné nesnesitelnou bolestí. Najednou si Lief vzpomněl na zlaté oči strážce mostu a pochopil.

„Pomoz nám, Soldyne,“ šeptal mu dál. „Nech Manuse odejít a dej nám drahokam. Kvůli tomu, čím jsi kdysi býval. Kvůli tomu, o co jsi kdysi sám přišel.“

Ztrápené oči potměněly a pak jako by se v nich zablesklo.

Lief zatajil dech. Barda, Jasmína a Manus byli zmatení a vystrašení a tiskli se k sobě na skále a neopovážovali se pohnout.

„Dobrá,“ řekl najednou Soldyn.

Když Soldyn vklouzl zpět do Jezera a odplul od břehu, Lief cítil, jak se na něj upírají napjaté pohledy jeho přátel. Věděl, že jeho život teď visí na vlásku. Netvor může každou chvíli změnit názor, ztratí trpělivost nebo se rozzuří a shodí ho do mastné vody a v záchvatu zuřivosti ho roztrhá na kousky.

Pak ale ucítil něco, díky čemu na všechny své obavy a pochybnosti zapomněl. Kouzelný pás se mu kolem beder začal rozpalovat. Vycítil, že další drahokam je blízko — velmi blízko.

Soldyn už byl skoro u plačící skály. Voda za ta léta vymlela v jejím hladkém povrchu hluboké trhliny a díry. V slabém měsíčním světle připomínala ženu s hlavou skloněnou v zármutku a z dlaní jako by jí kapaly slzy. Liefovi radostí poskočilo srdce, když zpozoroval, že v jedné z jejich dlaní leží něco, co tam nepatří.

Byl to veliký, tmavě růžový drahokam. Proud kapající vody ho skryl tak dokonale, že ze břehu vůbec nebyl vidět. Dokonce i z jeho místa, i když byl tak blízko, bylo velmi těžké si ho všimnout.

„Vezmi si ho,“ sykl Soldyn.

Možná už v této chvíli litoval svého slibu, protože odvrátil hlavu, jako by nesnesl pohled na to, jak Lief natáhl ruku a vzal drahokam z jeho úkrytu.

Lief otevřel dlaň a v němém úžasu zíral na ten poklad. Jeho nadšení se však pozvolna začalo měnit ve zmatek. Byl si jistý, že drží v ruce jeden z drahokamů, které hledají, protože Pás byl tak rozpálený, že se mu z vlhkých šatů pářilo.

Ale nepamatoval se, že by některý z drahokamů Kouzelného pásu Deltory byl růžový. Tento kámen ovšem bezpochyby růžový byl, a když se na něj díval, jako by bledl víc a víc.

Nebo je to tím, že se změnilo světlo? Měsíc byl právě zastřený slabým mrakem, takže svítil přes závoj mlhy. Dokonce i hvězdy jako by pohasly. Lief se zachvěl.

„Co se děje?“ zavrčel Soldyn.

„Nic!“ řekl Lief jakoby nic a rychle zavřel dlaň. „Mám ho. Můžeme se vrátit.“

Otočil se a dal znamení Bardovi, Jasmíne a Manusovi, kteří stáli na skalách namačkaní k sobě. Viděl, jak mu mávají, a slyšel jejich vítězoslavný jásot.

Elbait je zelený, přemýšlel Lief, zatímco se Soldyn otočil, aby plaval zpět ke břehu. Ametyst je purpurový. Lazurit temně modrý s tečkami stříbrnými jako hvězdy, opál má všechny barvy duhy, diamant je průzračný jako led, rubín je červený...

Rubín...

Na mysl mu přišla slova, která viděl tak jasně, jako by se přímo před ním otevřela stránka z Kouzelného pásu Deltory.

† Veliký rubín, symbol štěstí, červený jako krev, zbledne v přítomnosti zlých sil nebo když hrozí nějaké neštěstí...

Rubín je červený, přemýšlel Lief. Rubín zbledne v přítomnosti zlých sil. A když červená zbledne, co vznikne jiného než růžová?

Drahokam v jeho dlani musí být rubín, jehož sytá barva se vytratila působením zlých sil Jezera prokletí. Ale je divné, že během několika posledních okamžiků zesvětlal ještě víc. Teď nebyl tmavší než jeho vlastní kůže.

Zmocnil se ho panický strach. „Soldyne!“ zvolal. „Musíme...“

Ale v té chvíli jako by nebe rozetnula klikatice ostrého světla. S hrozivým, přibližujícím se hřměním se trhlinou v nebi začal valit mrak páchnoucího žlutého dýmu, který zvířil vodu v jezeře a naplnil vzduch hustým, štiplavým kouřem.

A uprostřed toho kouře se nad vodou vznášela zeleně zářící postava s rozčuchanými stříbrnými vlasy, které šustily a poletovaly jako tisíce hadů kolem její překrásné, pohrdavě se smějící tváře.

„Thegan!“ Jako by celé jezero bázně zašeptalo její jméno. Jako by se každé stvoření a dokonce i okolní skály přikrčily a roztřáslы strachem. Čarodějka se ušklíbala.

Namířila malíčkem levé ruky na Soldyna a zasáhla ho paprskem žlutého světla mezi oči.

Netvor zařval a začal se kroutit a zmítat v mučivých bolestech. Lief to nečekaně vymrštilo stranou a veliký rubín mu vyletěl z ruky vysoko do vzduchu. Zděšeně vykřikl a marně natahoval ruce ve snaze chytit kámen, klesající do zvržených vod jezera.

Drahokam udělal obrovský oblouk a začal padat dolů. Zatímco se Lief snažil udržet nad hladinou blátivého jezera a těžce oddechoval, s hrůzou pozoroval, jak kámen zapadl do hluboké trhliny v plačící skále a zmizel z dohledu.

„Nikdy ho nedostaneš!“ zaječela Thegan a hlas jí vzteky přeskakoval. „Ty — který jsi se opovážil vstoupit na mé území! Ty, který jsi osvobodil jednu z mých bytostí a druhou jsi podřídil své vůli! Ty, který jsi zabil dvě z mých dětí a

vysmíval se její moci! Sledovala jsem tě. Vyčenichala jsem tě. A teď dostaneš, co zasloužíš!“

Znovu pozvedla ruku a Lief ucítil, jak se řítí po hladině k okraji jezera. Zapáchající voda se mu valila do očí, nosu a do úst. Bezejmenné bytosti, které stejně jako on bojovaly ve zpěněné jezerní vodě o život, do něj narážely a odlétá valy stranou.

Poloutopeného ho to vyhodilo na břeh. Plazil se, kašlal a dusil se mazlavým blátem a zpěněnou vodou a jenom napůl si uvědomoval, že Barda, Jasmína a Manus běží k němu.

Pomohli mu na nohy a začali ho táhnout ke skalám. Ale Thegan je předstihla a zastoupila jim cestu. Vlasy jí vlály ve žlutém kouři a celá se zeleně leskla. „Přede mnou neutečete,“ zasyčela. „To se vám nikdy nepovede.“

Barda se na ni vrhl a chystal se jí zasadit ránu mečem přímo do srdce. „Jediná kapka tvé krve, Thegan!“ vykřikl. „Jedna kapka a je po tobě!“ Ale čarodějnice se jen pronikavě zasmála, když ostří změnilo směr dřív, než se jí stačilo dotknout. Bardu to odhodilo zpátky a rozplácl se do bláta. Krej zavřeštěl, když Jasmína vyběhla vpřed, aby zaujala Bardovo místo, a mrštilo ji to zpět ještě větší silou. Upadla na Lief a Manuse a oba je srazila k zemi.

Všichni čtyři se bezmocně převalovali v bahně a pokoušeli se vstát.

Thegan se smála na celé kolo. Liefovi se zvedl žaludek, když se její krásná tvář rozplynula jako mlha a on spatřil odpornou hrůzu, která se odkryla na jejím místě.

„Teď jste tam, kam patříte!“ odplivla si. „U mých nohou, plazíte se v bahně.“

Krej znovu zavřískal, rozletěl se k ní a pokoušel se ji mlátit křídly. Otočila se k němu, jako by si ho všimla teprve teď, a oči jí nenasytně zajiskřily.

„Kreji!“ ječela Jasmína. „Odlet’ od ní pryč!“

Thegan se pohrdavě zasmála a obrátila se zpátky k nim. „Havrana si nechám pro své potěšení až na konec,“ zavrčela.

„Ale vy — vy už o jeho bolesti nebudete vědět.“

S vyceněnými zuby vítězoslavně přelétla své oběti očima planoucímá nenávistí. „Stanete se součástí toho, co jsem stvořila. Brzy zapomenete na všechno, co vám kdy bylo drahé. Budete znechuceni svou vlastní ošklivostí a navěky se budete živit červy, v chladu a ve tmě, budete se plazit v blátě a slizu spolu se svým přítelem Soldynem.“

16. BOJ O SVOBODU

Thegan zvedla vysoko nad hlavu levou, pevně zaťatou pěst, lesklou a tvrdou jako sklo. Žlutý kouř se rozvířil a Krej jí neúnavně, ale marně kroužil kolem hlavy. Lief, Barda, Jasmína a Manus se společně potáceli a pokoušeli se utíkat. Pobavená jejich zděšením zvedla malíček a chystala se pronést svou kletbu. Špička prstu, bílá jako kost, svítila v šeru. Vtom se jako černý šíp vyřítil z kouře Krej. Se zlomyslným cvakáním začal svým ostrým zobákem zběsile bodat a klovat do smrtelně bílého konce malíčku. Čarodějnice vztekle zaječela leknutím a bolestí, setřásla ptáka a mrštila jim stranou. Ale to už se jí temně rudá krev řinula z rány na špičce prstu a pomalu odkapávala na zem.

Nevěřicně vytřeštila oči. Tělo se jí roztřásl, začalo se svíjet a zežloutlo do barvy kouře, který se stále ještě držel ve vzduchu kolem ní. Před očima vyděšeného obecnictva se její tvář podivně zamlžila, zkrabatila a znetvořila.

A pak začala čarodějnice s vysokým, hvízdavým syčením sesychat, měnit tvar a splaskávat jako hnijící ovoce ponechané na slunci.

S tváří zabořenou do bahna si Lief zakrýval hlavu rukama, aby se nemusel účastnit příšerné podívané a poslouchat hrůzostrašné kvlení. Slyšel, jak v jezeře za ním burácí Soldyn, snad zděšením nebo radostí. Pak se s tlumeným, hrozivým duněním začala třást a hýbat země. Ledová voda mu narážela do zad, protože se vlny v Jezeře vzvedly a rozbíjely se o břeh.

Ve strachu, že by ho voda mohla znovu smést do hlubin, se zvedl a poslepu se brodil zvířeným bahnem ke břehu.

Nejasně slyšel, jak Jasmína s Bardou volají střídavě jeden na druhého, na Manuse a na něj. Konečky prstů se dotkl skály a z posledních sil se vyškřábal na pevnou zem. Úzkostlivě se přidržoval a uvědomil si, že ho stále bolí krk.

Najednou bylo ticho.

Brnělo ho celé tělo. Zvedl hlavu. Barda s Manusem leželi vedle něj, pobledlí, ale živí. Jasmína se krčila opodál, s Krejem usazeným na zápěstí a s Fillim, urousaným a promočeným, v náručí. Tam, kde ještě před chvílí stála Thegan, zbyla na skále jen žlutá skvrna.

Čarodějka byla mrtvá. Když se jí Krej pokoušel zabránit v tom, aby vynesla kletbu nad jeho přáteli, zranil ji na jediném nechráněném místě na těle — konečku prstu, který používala při svých kouzlech.

Ale ještě stále nebyl všemu konec. Ještě se něco mělo stát — Lief to cítil. Mraky se rozplynuly a úplněk zaplavil zemi jasným bílým světlem. Jako by zářil samotný vzduch.

A to ticho! Zdálo se, jako by země zatajila dech. A vyčkávala...

Lief se pomalu otočil a pohlédl za sebe. Bouře skoro vysušila jezero. Zbyl z něj jen široký záhyb mělké vody třpytící se v měsíčním světle. Stovky bahenních tvorů ležely na hromadách kolem jeho okrajů a na poničených březích.

Soldyn ležel bez hnutí uprostřed, poblíž plačící skály a hlavu měl zdviženou vzhůru. Upřeně pozoroval měsíc, jako by ho viděl poprvé v životě. Potom se ozval dlouhý, tichý povzdech. A pak Soldyn zničehonic zmizel — a na jeho místě stál vysoký, zlatý muž s hřívou zářivě hnědých vlasů.

Plačící skála se zachvěla a praskla odshora dolů. Obě poloviny se rozpadly na jemný, třpytivý prach. Z blyštivého mraku vystoupila žena. Byla zlatá jako ten muž, ale vlasy měla černé jako noc. Ve zdvižené ruce držela veliký, rudý drahokam.

Lief se stěží postavil na nohy. Chtělo se mu jásat nad neuvěřitelností toho všeho, křičet údivem a radostí. Ale nedokázal vydat ani hlásku. Mohl se jen dívat, jak se muž a žena chytili za ruce a společně vykročili vodou směrem k němu.

Šli a rozhlíželi se kolem sebe ušaslýma očima těch, kdo stále nemohou uvěřit svému štěstí, všechno se začalo rychle

měnit.

Země pod jejich nohama vysychala, zarůstala svěží trávou a rozkvétala pestrými květinami. Barvy a nový život se šířily v jejich stopách a pokrývaly kdysi mrtvou, zpusťšenou zemi, kam až oko dohlédlo. Vyvrácené pahýly a holé kameny se přeměnily ve stromy všech druhů. Ze zpustlých vrcholů všude kolem začala po vrstvách opadávat hlína a odkrývala zářivé věže, překrásné domy a tryskající fontány. Vzduch se naplnil čistým, líbezným zvukem zvonů. Na březích jezera se proměňovala bahenní stvoření. Místo nich teď vstávali ze země zlatí lidé, omámení po dlouhém spánku, někteří plakali, jiní se smáli. Ptáci si čechrali peří a s radostným zpěvem poletovali ve vzduchu. Hmyz bzučel a cvrlikal. Chlupatá zvířata se po nich ohlížela a poskakovala, dováděla nebo pobíhala v trávě.

Lief cítil, že za ním stojí Barda, Jasmína a Manus. Muž, který býval Soldynem, a žena, která sdílela jeho dlouhé, nekonečné utrpení, už od nich nebyli daleko, ale Lief přesto jen stěží věřil svým očím.

„Může tohle všechno být pravda?“ zabručel.

„Pokud není, pak se nám všem zdá ten samý sen,“ řekl bezstarostný hlas, který Lief neznal. Otočil se a spatřil Manuse, který se na něj šťastně usmíval.

„Manusi — ty mluvíš!“ údivem mu přeskakoval hlas, takže skoro pištěl.

„Samozřejmě! Se smrtí Thegan pominuly i všechny její kletby,“ řekl rozzářený Manus. „Lidé z Raladinu a města D'Or nebudou jediní v těchto končinách, kdo bude vašemu odvážnému černému havranovi vděčný, to mi věř.“

Krej, který hrdě seděl na Jasmínině zápěstí, zakrákal a nadouval svou hrud'

„A tobě také.“ Hluboký, klidný hlas byl pro Lief nový, přesto mu zněl povědomě. Obrátil se a pohlédl do vyrovnaných, šedých očí muže, který předtím musel žít jako Soldyn.

„Už jsme se střetli jako protivníci,“ řekl muž. „Teď se však konečně setkáváme jako přátelé.“ Šedé oči se mu rozjasnily. Jsem Nanion. A to — je má žena Ethena. Jsme vládci města D'Or a vděčíme ti za svou svobodu.“ Žena se usmála. Byla krásná jako zářivé letní nebe. Lief byl oslněn jejím jasným a několikrát zamrkal. Pak si uvědomil, že mu podává ruku. V její dlani se třpytil temně rudý rubín.

„Myslím, že potřebujete tohle,“ pravila. Lief kývl na souhlas, polkl a vzal od ní drahokam. Hrál ho v dlani a Pás se mu rozpálil kolem beder. Rychle ho rozeplnul, pak ale zaváhal, protože Manus, Nanion a Ethena se na něj dívali.

„Tvoje tajemství, pokud je to tajemství, u nás zůstane v bezpečí,“ zašvitořil Manus. Odkáslal si, jako by byl zvukem vlastního hlasu stále ještě vylekaný a překvapený.

„To bude,“ potvrdila Ethena. „Sto let jsme žili polovičatý život, horší než smrt, naše země chátřala a naše duše byly uvězněné. Díky tobě jsme opět svobodní. Nikdy nemůžeme splatit, co jste pro nás udělali.“

„Možná ano,“ usmál se mírně Barda. „Protože pokud bude naše hledání úspěšné, neobejdeme se bez vaší pomoci.“ Pokynul Liefovi a ten si odepnul Pás a položil ho před sebe na zem.

Manus zalapal po dechu a vykulil svá malá očička. Byl to však Nanion, kdo promluvil první.

„Kouzelný pás Deltory!“ vydechl. „Ale — jak to, že ho máte, tak daleko od Del? A kde jsou drahokamy? Je v něm jenom jeden!“

„Teď už dva,“ opravil ho Lief a zasadil rubín do medailonu vedle topasu. Kámen se rozzářil, jasně červený vedle lesknoucí se oceli. Rubín, symbol štěstí. Lief se opájel pohledem na Pás.

Ale Ethena a Nanion se smutně přitiskli k sobě a jejich zlatohnědé tváře pobledly. „Takže se to nakonec přece jen stalo,“ zanařikala Ethena. „Toho jsme se obávali. Vyplnilo se, co Thegan slíbila, než nás uvrhla do temnoty. Pán stínů přišel do naší země. Deltora je navždy ztracena.“

„Ne! Navždy ne!“ zvolala rozčileně Jasmína. „Vždyť i D'Or a vy sami jste byli ztraceni navždy!“

Nanion na ni pohlédl, zaskočený jejím hněvem. Pak se pomalu usmál. „Máš pravdu,“ řekl smířlivě. „Nic není ztraceno, dokud žijí stateční lidé, kteří nepropadnou beznaději.“

Lief zvedl Pás a oblékl si ho. Zdál se být těžší než předtím. Ne o moc — ale stačilo to k tomu, aby mu srdce přetévalo štěstím.

Z údolí se rozléhal jásot a zpěv. Lidé, kteří z dálky viděli Naniona a Ethenu, pospíchali k nim.

Ethena položila svoji hebkou ruku Liefovi na rameno. „Zůstaňte nějakou dobu v D'Or,“ naléhala. „Tady si můžete v klidu odpočinout a hodovat s námi. Načerpáte síly na cestu, která je před vámi.“

Lief pohlédl na Bardu, Jasmínu a Manuse a vyčetl z jejich tváří to, co si myslel i on sám. D'Or je nádherné a voňavé místo. Ale...

„Děkujeme,“ odpověděl. „Ale čekají nás — v Raladinu.“

Rozloučili se s Ethenou a Nanionem a nechali je, aby vítali svůj lid. Když šplhali na skály, stále je vyprovázelo vyzvánění zvonů. Protáhli se soutěskou a vydali se nelehkou cestou zpět.

Štěstí nastalo za jejich zády a štěstí je čekalo i před nimi. Věděli, že Raladové mají jistě ohromnou radost.

Několikadenní odpočinek, zasnul se Lief. Několik dní, kdy si budeme vyprávět příběhy, smát se s přáteli a naslouchat nádherné hudbě. A pak — další putování a další dobrodružství.

Dva drahokamy už našli. Třetí na ně teprve čeká.